

ԳԻՐՔ ԵՐՐՈՐԴ

ՆՈՐԻՆ ՆԵՐՍԷՍԻ ՎԱՍՆ ԽԱԶԻ ԵՒ ՉԱՐԶԱՐԱՆՑՆ

ՅՈՂՎ. ԺԳ, 1-20

ՄԱՏ. ԽԶ, 36...

ՂՈՒ. ԽԶ, 42...

Որ զփրկական խորհուրդ խաչին
Յյայտնեալ ցուցեր յերեկոյին
Եվ զկենարարըդ Քո մարմին
Բաշխեալ ետուր ընդ բաժակին,
Արա և զիս ընդ սուրբ դասին
Հաղորդ լինել Քոմ սեղանին,
Կենաց հացիդ, յորմէ սովիմ,
Եվ ըմպելոյդ, ում ծարաւիմ:
Որ մաքրեցեր յաւազանին
Մաքուր ձեռօք զոտըս նոցին
Եւ ուսուցեր զխոնարհութիւն,
Զոր նախ բանիւ յայնժամ յիրին,
Լըւա և զիմ տիղմըն չարին
Աղաչանօք սըրբոյ գընդին
Եւ ըզգընացս ուղղեա՛ն զոտին
Խոնարհութեամբ ելիւք յերկին:
Որ ըզբնութիւն Քո մարդկային
Յուցանելով ի գիշերին,
Տագնապեցար Դու յերկիւղին,
Աղօթեցեր առ Հայր յերկին,
Փըրկեա՛ն և զիս գաղտնի նետին
Եւ յերկիւղէ գիշերային,
Մասունք հոգւոց մեր և մարմին
Յերկիւղ Քո սուրբ բնեռեսցին:
Որ կապեցար ընդ կապելոյն,
Արձակեցեր զհանգոյց կապին,
Զիս արձակեա՛ն յինքնակապէս
Կապից մեղաց դըժոխային:
Որ ընդ մեղօք պարտաւորին
Կացեր անմեղդ ի յատենին,
Յորժամ փառօք գաս հայրենին,
Մի դատեսցես զիս ընդ նըմին:

**ՆՈՒՅՆ ՆԵՐՍԵՍԻ ԳՐԱԾ՝ ԽԱՉԻ ԵՎ
ՉԱՐՉԱՐԱՆՔՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ**

Խաչի խորհուրդը փրկական
Դու հայտնեցիր երեկոյան
Եվ կենարար մարմինը Քո
Բաշխեցիր մեզ բաժակի հետ:
Սուրբ դասի հետ դարձրու և ինձ
Սուրբ սեղանիդ հաղորդակից,
Իմ փափագած կենաց հացիդ,
Իմ պապանած ըմպելիքիդ:
Ավազանում Դու մաքրեցիր
Նրբանց ոտքը մաքուր ձեռքով,
Խոնարհություն սովորեցրիր,
Որ իմաստով է իսկություն,
Լըվա միջիս տիղմը չարի
Աղաչանքով Քո սուրբ գընդի
Եվ ընթացքը ուղղիր ոտքիս՝
Խոնարհական ելքով երկինք:
Դու բընությունըդ մարդկային
Ցույց տըվեցիր կեսգիշերին,
Տագնապեցիր Դու երկյուղով,
Դիմեցիր Հորդդ աղոթքով,
Փըրկիր և ինձ գաղտնի նետից
Եվ գիշերվա երկյուղներից,
Մարմինն ու մասերը հոգու
Թող բենձվեն Քո երկյուղին:
Որ կապվածի հետ կապվեցիր,
Կապի հանգույցն արձակեցիր,
Արձակիր ինձ էլ Դու ինքնին
Կապից մեղքի դժոխային:
Որ մեղքերով մեղապարտի
Անմեղ ելար մեջն ատյանի,
Երբ գաս հայրական Քո փառքով՝
Ինձ չդատես իմ մեղքերով:

ՄԱՏ. ԻԷ, 30

Որ ձաղեցար ի թուջ պղծին
Վասն ամօթոյ նախաստեղծին:
Ջընջեա՛ զամօթ մեղաց լըրբին,
Որով զերեսս իմ ծածկեցին,
Որ ներեցեր չար ծառային,
Ածեալ ձեռօք Քեզ ապտակին:
Հա՛ր ուժգնակի զդժմըս չարին,
Որպէս և զիս եհար յուժգին,
Որ ոչ թողեր հոսիլ վիմին,

ՄԱՏ. ԻԶ

ՄԱՏ. ԺԴ

ՂՈՒ. ԻԲ

ՅՈՀՎ. ԺԸ

Ի խոր մեղաց անդընդային,
Այլ դառնապէս լալով սըրտին,
Քաւիչ եղեր ուրացողին:
Կանգնեա՛ և զիս նըման նըմին
Ի զլորմանէ սայթաքողին,
Յորդ արտասուս տալով աչացս
Եւ ջուր զըլխոյս նըման ծովին:
Որ ըզգեցար ըզծիրանին,

ՄԱՏ. ԻԷ, 28...

ՄԱՏ. ԺԵ, 17...

Արկար քղամիդ կարմիր յանձին,
Նախատանաց, զոր կարծէիլ,
Ջինուորք Պոնտայ Պիղատոսին,
Ըզբուրձ մեղաց մերկեա՛ յինէն,
Ջորդան կարմիր արեան գունին
Եւ ըզգեցո՛ զուրախալին,
Որ զգեցուցեր զմարդն առաջին:

ՄԱՏ. ԻԷ, 29

Ի ծունր իջեալ կատակէին,
Խաղ առնելով ծիծաղէին,
Յոր հայեցեալ զօրք երկնային,
Ահիւ երկիր պագանէին,
Ջի ըզբնութեանս ադամային,
Բարձցես զամօթ մեղսասիրին
Եւ զիմ հոգւոյս մըտաց խըղճին
Լուծցես զամօթըն տըրտմագին:
Որ ըզգլուխ Քո զերկնային,
Յորմէ սարսեալ սերովբէին,
Ծածկեալ ձորձովքըն կըռփէին
Եւ եղեգամբ հարկանէին:
Վասըն զըլխոյ հողեղինին,
Խոնարհելոյ կընոջն ոտին,

Որ թուջ ու մուրը կերար պիղծի,
 Վասն ամոթի նախաստեղծի,
 Հան ամոթը լըրբի մեղքի,
 Որով երեսն է իմ ծածկված,
 Որ ներեցիր չար ծառային,
 Կըրելով ցավը ապտակի,
 Ջարկիր ուժով չարի դեմքին,
 Ինչպես նա ինձ զարկեց ուժգին:
 Որ չըթողիր ընկնել վեմին
 Մեղքի խորքը անդընդային,
 Այլ լաց եղավ նա դառնագին,
 Քավիչ եղար ուրացողին:
 Ինձ էլ նըրա պես կանգնեցրու
 Գըլորումից սայթաքելու,
 Հորդ արցունքներ բեր իմ աչքին
 Եվ ծովի պես ջուր իմ գըլխին:
 Դու, որ առար վառ ծիրանին,
 Ալ ըղամիդը Քո անձին՝
 Նախատինքի տակ եղկելի
 Պիղատոսի զինվորների,
 Պոկիր ինձնից քուրձը մեղքի,
 Որդան կարմիրն արյան գույնի,
 Հագցրու ինձ շոր ուրախալի,
 Որ առաջին մարդուն հագցրիր:
 Խընդում էին ծունր իջնելով,
 Ծաղրում էին խաղք անելով,
 Մինչ երկնային զորքն էր նայում՝
 Ահով Քեզ էր երկըրպագում:
 Ադամային իմ բնությունից
 Հան ամոթը մեղսասերի:
 Հոգուս ամոթը տըրտմագին
 Յըրիր, հանիր մըտոք խըղձի:
 Նըրանք գըլխին Քո երկնային,
 Որից սերովբեն էր սարսում,
 Ձորձով ծածկած զարկում էին
 Եվ հարվածում եղեգներով,
 Գըլխի համար հողեղենի,
 Ոտքերիդ ծունր իջնող կընոջ,

Զի վեհագոյն երկնից դասին
 Ըզնա դիցես ի Քոյդ մարմին:
 Եւ զիմ անկեալ մինչ ի գետին
 Եւ խոնարհեալ ոտից չարին
 Վասըն գործոյ անօրինին,
 Որ զիս յերկիր կործանեցին:
 Մի թողուցուս խաղալ նովին,
 Որպէս մանկանց գընտակ խաղին,
 Այլ փըրկեցես ի թըշնամոյն,
 Յօդել ի գլուխ Քո վերըստին:
 Որ ի բոլոր Քոյին մարմին
 Եւ բովանդակ մասն անդամին
 Ատեր սաստիկ զհարուածս գանին
 Յետ վըճըռոյ դատաւորին:
 Զիս որ յոտից մինչև ցըգլուխ
 Յաւօք նեղիմ անհընարին,
 Առողջացն դարձեալ կըրկին,
 Որպէս շնորհօք աւագանին:
 Որ փոխանակ մեղաց փըշին,
 Զոր մեզ անէծքըն բուսուցին,
 Պըսակ ի փշոց ի գլուխ եդին
 Մըշակք այգւոյն Իսրայէլին,
 Խըլեան ըզփուշ մեղաց յինէն,
 Զոր յիս եհար իմ թըշնամին
 Եւ ողջացն զխայթուած վիրին,
 Զի սպիք մեղացըն ջընջեսցին:
 Որ ընդ պըտղոյ քաղցրագունին,
 Դառըն խայթիւ մահացուցչին,
 Ճաշակեցեր զխառնեալ լեղին
 Եւ ըզքացախն ի ծարաւին,
 Ըզդառնութիւն թունաւորին,
 Զոր ի մասունս հոգւոյս արկին:
 Մաքրեան ի բաց հանդերձ նովին
 Եւ քաղցրասցի սէր Քո ի սմին:
 Որ փոխանակ մահաբերին
 Ծառոյն բուսեալ ի մէջ դրախտին,
 Բարձեր ի յուս Քո զփայտ խաչին,
 Մինչ ի տեղի Գողգոթային,

ՄԱՏ. ԽԵ. 29

ՄԱՏ. ԽԵ. 34

ՅՈՂՎ. ԺԹ, 29-30

ՅՈՂՎ. ԺԹ, 17

Որ վեհագույն երկնի դասում
 Նա էլ ելնի Քո մարմնում:
 Իսկ ես՝ ընկած մինչև գետին
 Եվ խոնարհված չարի ոտքին
 Գործի համար այն անօրեն,
 Որ ինձ երկրում կործանեցին:
 Մի թող նըրան խաղալ ինձնով,
 Ինչպես մանուկը գընդակով,
 Այլ ազատիր ինձ թըշնամուց,
 Հողի գըլխիդ հետ վերըստին:
 Որ բովանդակ Քո մարմնով,
 Մարմնիդ բոլոր անդամներով
 Առար հարվածը ծեծերի
 Վըճռից հետո դատավորի,
 Ինձ, որ ոտքից գըլուխ մինչև
 Ցավով նեղվում եմ հարատև,
 Առողջացրու դարձյալ, կրկին,
 Ինչպես շնորհով ավազանի:
 Որ փոխանակ մեղքի փըշի,
 Որ աճեցրեց անեծք մեր մեջ,
 Գըլխիդ դըրին պըսակ փըշի
 Այգեպաններն Իսրայելի,
 Խըլիր ինձնից փուշը մեղքի,
 Որով զարկեց ինձ թըշնամին,
 Ապաքինիր խայթը վերքի,
 Թող սպիները ջնջվեն մեղքի:
 Որ քաղցրագույն պըտուղի հետ
 Դառը խայթով մահացնողի
 Ճաշակեցիր խառնած լեղին
 Եվ քացախը ծարավ պահին,
 Դառնությունը թունավորի,
 Հասած հոգու իմ մասերին,
 Մաքրիր հոգիս դառնությունից,
 Թող քաղցրանա սեղըդ դեպ ինձ:
 Որ փոխանակ մահաբերի՝
 Դրախտի մեջ բուսած ծառի՝
 Ուսիդ բարձած խաչը փայտյա,
 Տարար այնտեղ՝ դեպ Գողգոթա,

Զիմ առ ի մեղս անկեալ հոգի
Եւ ծանրագոյն բարձող բեռին,
Թեթևացո՛ք քաղցըր լըծով
Եւ փոքրոգի բեռամբ խաչին:

ՄԱՏ. ԺԵ, 25-27

ՄԵԾ ՈՒՐԲԱԹՈՒՆ

ԿՈՒՐԱՑ ՏԱՂՈՒՄ

ՇՆՈՐՀԱՆՆԵՐՈՒՄ

ՏՈՍԻ ՉԱՐՉԱՐԱՆԷ

ՆԵՐԷՃՈՒԳՈՐԴՈՒՄ

Է ԱՌԱՋԻՆՄԵՂԵՐ

ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ՀԵՏ:

Որ յուրբաթու ժամ երրորդին,
Յօր պատրանաց նախաստեղծին
Բնեռեցար Տէր ի խաչին
Ընդ անօրէն աւազակին:
Ձեռք, որ զերկիր հաստատեցին,
Տարածեցեր զայն ի խաչին,
Փոխան նոցա ձըգման ձեռին,
Ջոր ի ծառոյն մահ կըթեցին:

ԱՊԱՄԻ ԵՎ ԵՎԱՅԻ

Զիս որ յանցեայ նըման նոցին
Եւ առաւել քան ըզնոսին,
Ձեռամբ տընկեալ տունկ Գոմորին,
Պըտուղ կըթեալ սողովմային,
Մի տուժեցես չափով չարին,
Մի պահանջեր զհամար պարտին:
Այլ լեր քաւիչ իմոյ յանցին,
Որպէս նոցա անյոյս վայրին:
Որ բարձրացար ի սուրբ խաչին,
Բարձեր զյանցանըս մարդկային
Եւ ըզբնութեան զթըշնամին
Բնեռեցեր Դու ի նըմին,
Զիս ամրացո՛ղ ընդ հովանեաւ
Ամենայաղթ Քո նըշանին
Եւ ի ծագելն յարևելից
Լուսաւորեա՛ն լուսով նորին:

ՄՈՒ. ԽԳ, 38-44

Որ աջակողմ աւազակին
Բացեր ըզդուռն Ադին դրախտին,
Յիշեա՛ն զիս, Տէր, յորժամ գայցես
Արքայութեամբ Քո հայրենին,
Լուայց և ես ըզցընծալին
ԶՔո ասացեալ պատասխանին,
Այսօր ընդ իս իցես յԱդին
Ի հայրենիս Քո առաջին:
Որ ողբալով բախմամբ սըրտին
Տեառնըդ իմոյ մայր առ խաչին,

Մեղքում ընկած հոգիս էլ առ
 եվ ծանրագույն բեռիդ հետ տար,
 Թեթևացրու քաղցըր լըծով՝
 Այն է՝ խաչի թեթև բեռով:
 Որ ուրբաթի երրորդ ժամին,
 Օրը խաբման նախաստեղծի
 Բևեռվեցիր, Տեր, Դու խաչին
 Հետն անօրեն ավազակի,
 Ձեռքըդ, որ երկիրը ստեղծեց,
 Խաչի վըրա լայն տարածվեց,
 Փոխարենը նըրանց ձեռքի,
 Որոնք ծառից մահ քաղեցին:
 Նըրանց պես ես մեղանչեցի
 եվ նըրանցից էլ ավելի,
 Ձեռքով տընկի տունկ Գոմորի,
 Պըտուղն առա ես Սողոմի,
 Մի պատժիր ինձ չափով չարի,
 Մի պահանջիր սակը պարտքի,
 եղիր քավիչ իմ հանցանքի,
 Ինչպես նըրանց անհույս վայրում:
 Դու, որ սուրբ խաչը բարձրացար,
 Մարդկանց հանցանքը վեր առար,
 եվ բընությանմբ մեր ոսոխին
 Բևեռեցիր Դու նըզովքին,
 Ինձ էլ վերցրու հովանուդ տակ
 Ամենահաղթ սուրբ նըշանիդ
 եվ ծագման հետ արեգակի
 Ինձ լույսը տուր Քո խորհուրդի:
 Այն աջ կողմի ավազակի
 Համար բացիր դուռը դրախտի,
 Հիշիր ինձ, Տեր, երբ այստեղ գաս
 Արքայությանմբ Քո հայրական,
 Թող լըսեմ ես էլ ցընծալի
 Ձայնը տըված պատասխանի.
 Այսօր ինձ հետ մըտնես եդեմ՝
 Հայրենիքը Քո առաջին:
 Որ ողբալով բախմամբ սըրտի
 Մայրն իմ Աստծու, մոտը խաչի,

ՄԱՏ. ԻԷ, 46...

ՄԱՏ. ԺԵ, 39...

Յորժամ լըսէր ըզծարակին,
Հեղոյր արտօսըր ցաւագին:
Տացես և ինձ հեղուլ վասն իմ
Յորդ արտասուս նըման ծովին,
Զի լըացից գյանցանս անձին
Եւ զաղտ հոգւոյս պատմուճանին:
Որ յահագին գոչման ձայնին
Բարբառելով զէլի էլին
Հիմունք երկրի տատանէին,
Լերինք բարձունք սասանէին
Եւ վարագոյր Հին օրինին
Վերուստ ի վայր պատառէին
Եւ գերեզմանըք բանային,
Մարմինք սըրբոցըն յառնէին,
Արեգական լոյս քօղարկեալ
Խաւարանայր միջօրէին,
Նա և լուսինն, օրինակին,
Փոփոխելով յարեան գունին,
Քանզի ըզՏերդ իւրեանց տեսին,
Մերկ ի խաչին, չհանդուրժեցին:
Որ փոխանակ բանականին
Անբան տարերքըն սարսէին,
Արդ ընդ վիմացն, որ շարժէին,
Շարժեա՛ն զանշարժ սիրտս ի բարին,
Ընդ մեռելոցն, որ կանգնէին,
Կանգնեա՛ն զմեղօք մեռեալ հոգիս,
Ընդ պատառել վարագուրին,
Վասըն պարտեացն նախաստեղծին:
Զիմ պատառեա՛ն զինութիւն չարին,
Զընջեա՛ն ըզգիր մեղացս անձին,
Ընդ խաւարիլ լուսատրին,
Հերքեա՛ն յինէն զգունդ խաւարին,
Ընդ լուսանալ յիններորդին,
Լուսաւորեա՛ն զիս վերըստին,
Ընդ մերկանալ Քո ի փայտին
Ընդ մերկութեան նախաստեղծին:
Զիս ծածկեսցես փառօք Քոյին
Յաւուր մեծի հրապարակին:

ՄԱՏ. ԺԵ, 34

ՂՈՒ ԻԴ, 44

Երբ լըսում էր, ծարավ ձայնին,
 Արցունք էր թափում ցավագին:
 Թող ինձ համար թափեմ և ես
 Հորդ արցունքներ՝ ծովը ինչպես,
 Որ լըվացվի հանցանքն անձիս,
 Աղտը հոգուս պատմուճանիս:
 Երբ ահարկու ուժով ձայնի
 Աղաղակով՝ էլի էլի,—
 Երկրի հիմքերը շարժվեցին,
 Վես լեռները սասանվեցին,
 Վարագույրներն Հին օրենքի
 Վերից մինչ վայր պատըռվեցին,
 Գերեզմանները բացվեցին,
 Եվ մարմինները սըրբերի
 Շիրիմներից վեր հառնեցին,
 Արեգակի լույսը պայծառ
 Միջօրեին խավար դարձավ,
 Եվ լուսինն էլ նըրա նըման
 Գույնն իր փոխեց գույնով արյան,
 Քանզի Տիրոջն իրենց տեսան
 Մերկ խաչին և չըդիմացան:
 Եվ երբ տեղը բանականի
 Անբան տարերքն էր սարսափում,
 Հետը շարժվող այն վեմերի
 Շարժիր անշարժ սիրտս ի բարին,
 Մեռելների հետ այն հառնող
 Հարություն տուր հոգուս մեռնող,
 Հետը պատռած վարագույրի,
 Տեղն Ադամի հին պարտքերի,
 Պատռիր հընությունն իմ չարի,
 Ջընջիր մեղքի գիրն իմ անձի,
 Լուսատուների մարման հետ
 Քշիր ինձնից գունդը չարաղետ
 Լուսանալով ինը ժամին՝
 Լուսավորիր ինձ վերըստին,
 Քո մերկությամբ վըրան փայտի
 Մերկության հետ նախաստեղծի,
 Ծածկիր ինձ Քո փառքով հզոր
 Դատաստանի օրն ահավոր:

Որ փոխանակ խաչահանուաց
 Տանըն լըքեալ հրէից ազգին,
 Աղօթէիր առ Հայր յերկին,
 Թողուլ ըզմեղսն, որ գործեցին:
 Ինձ որ հոգւով հաւատացեալ,
 Երկըրպագեմ քեզ, Միածին,
 Թող զիմ գյանցանս, որ գործեցի,
 Մի յիշեսցին մեղքն առաջին:
 Որ յետ լընլոյ գրելոյ բանին,
 Աւանդեցեր առ Հայր զհոգին,
 Տիգով հարեալ զինաւորին,
 Աղբիւր բըղխեաց ի սուրբ կողին:
 Զուրն ի լուացումն աւագանին,
 Արիւնն յարբումըն խորհըրդին:
 Վասըն վիրացըն կողածնին,
 Որով մեռաւ մարդն առաջին:
 Զիս, որ յախտէ ծընեալ մարմին
 Եւ ի հողոյ զանգեալ արին,
 Զոր մաքրեցեր ցօղով կողին,
 Եւ ես դարձեայ ի նոյն կըրկին:
 Մի թողուցուս կալ ի նըմին,
 Այլ լըւասցես զիս վերըստին,
 Թէ ոչ պարգւեքն շնորհեսցին,
 Այլ արտասուօք ոռոգեսցին:
 Բաց ըզբերան իմ վըտակին
 Քո սուրբ արեան կողահոսին,
 Որպէս տըղայի ստընդիային,
 Որ զմօրն յինքեան ձըգէ ըզստին,
 Զի ես արբից զուրախալին
 Եւ զմայլեցայց ի Սուրբ Հոգին
 Եւ քաղցրասցի համ բաժակին,
 Սէր անարատ անապակին:
 Որ ի մահու Քո անմահիդ,
 Զոր ընկալար մահ ի մարմին,
 Յանմահութիւն զիս փոխեցեր,
 Զմահու հատեր զջիլըս վերջին,
 Զիս, որ մեղօք մեռայ կըրկին
 Եւ կորուսի զանմահ բարին,
 Կենդանացո՞ղ կամօք Քոյին

Որ Դու հանուն խաչողների՝
 Տունը լըբած հրեա ազգի,
 Աղոթեցիր Հորըդ երկինք՝
 Թողնել մեղքը, որ գործեցին,
 Ինձ, որ հոգով եմ հավատում,
 Քեզ՝ Միածին, երկըրպագում,
 Ներիր հանցանքներըս կըրկին,
 Մի հիշեցրու մեղքն առաջին:
 Երբ կատարվեց խոսքը գըրված,
 Հոգիդ Հորըդ ավանդեցիր:
 Որ զինվորի զարկած տեղից
 Աղբյուր բըխեց Քո սուրբ կողից,
 Ջուրն է լվացում ավազանով,
 Արյունն՝ արբումը խորհըրդով,
 Հանուն մեղքի կողածինի,
 Որով մեռավ մարդն առաջին,
 Ինձ, որ մարմին առա մեղքով,
 Հողաշաղախ այս արյունով,
 Որին մաքրիր ցողով՝ կողի,
 Բայց ես դարձա նույնը կըրկին:
 Մի թող մընամ, ինչպես Ադամ,
 Այլ լըվա մեղքըս այս անգամ,
 Ոչ թե պարգև ինձ շընորհվի,
 Այլ արցունքով թող ոռոգվի,
 Բաց բերանըս բըխման առաջ
 Քո արյան, կողից սկիզբ առած,
 Այնպես, ինչպես ծըծկեր որդին,
 Որ ձըգտում է մոր ստինքին,
 Որ արբենամ ես բերկրանքով
 Եվ ըզմայլվեմ Սուրբ Հոգիով,
 Որ քաղցրանան համ ու բաժակ
 Սիրով անսուտ և անապակ:
 Որ մահվանով Քո՝ անմահի,
 Որ մահ առար մեջը մարմնի,
 Անմահություն տըվեցիր ինձ,
 Կըտրած մահվան ջիւղ վերջին,
 Ինձ, որ մեռա մեղքով կըրկին,
 Որ կորցրեցի անմահ բարին,
 Կենդանացրու կամքով, Աստված,

ՄԱՅ. ԽԵ, 57-59

ՄԱՅ. ԺԵ, 43-46

Արդարութեամբ պատուիրանին.
Զանանց պարգևսդ անցաւորին
Ի պարգևի խընդրեալ մասին,
Ըզպարգևիչդ արարածոց՝
Մահկանցուաց և անմահին
Ընդ Յովսեփայ Արեմաթին,
Արդար և սուրբ աշակերտին,
Ինձ պարգևեա՛ զՔեզ ձոր շնորհին,
Կենաց բաշխօղ յամենայնի:
Որ պատեցար սուրբ կըտաւօջ,
Եղար ի նոր գերեզմանին,
Զիս մի թողուր նըման լինել,
Որք իջանեն ի գուր ներքին.
Այլ մեռուցես զանձն իմ ախարին,
Կենդանացո՛ երկնաւորին.
Առ ի խորհուրդ սուրբ զըմըօսին,
Անուշահոտ մաքուր խընկին
Որ ի դասուց հոգեղինաց
Ահիւ պատուիս յիմանալին.
Նոյն պահեցար ի զինուորացն,
Պահպան անքուն Բորայելին
Զիս պահպանեա՛ աջով Քոյին
Եւ յանձն արա սուրբ հրեշտակին,
Պահել ամբողջ ի գիշերին
Յաներևոյթ պատերազմին
Որ կընքեցար Դու մատանեաւ
Դասուք լուծեալ քահանային.
Գանձըդ կենաց անմահութեան,
Ծածկեալ եղար ի սիրտերկրին,
Ըզդրունս մըտից ըզգայութեանց,
Յորս է բարւոյդ մուտ և չարին,
Կընքեա խաչիւ Քո նըշանին
Եւ հաստատեա յիս ըզբարին:
Որ ի կանանցն իւղաբերից
Արտասուեցար յառաւօտին,
Շնորհեա՛ և ինձ կաթիլ սըրտիւ,
Զերմ արտասուս տարփմամբ Քոյին
Եւ աւետեօջ Սերովբէին,
Որ ի վերայ գոչէր վիմին:

ՄԱՅ. ԽԵ, 1...

ՄԱՅ. ԺԶ, 1...

ՂՈՒ. ԽԳ, 1...

ՅՈՂՎ. Ի, 1...

Արդարությամբ պատվիրանի:
 Անանց պարգևս անցավորի,
 Իբրև պարգև ընտրյալների,
 Պարգևողո՞ղ ստեղծվածների,
 Մեռնողների, անմահների,
 Հովսեփի հետ Արիմաթի,
 Արդար և սուրբ աշակերտի,
 Պարգևիր ինձ ձիրքը շընորհի,
 Կենաց բաշխող ամենայնին:
 Որ ծածկվեցիր սուրբ կըտավում,
 Դըրվեցիր նոր գերեզմանում,
 Մի թող նըրանց հետ ինձ կըրկին,
 Որ իջնում են գուրը ներքին:
 Այլ մեռցըրու ախտն իմ անձի,
 Կենդանացրու հանուն երկնի ,
 Հանց խորհուրդը սուրբ զըմուռսի,
 Անուշահոտ մաքուր խընկի:
 Քեզ պատվում են իմաստորեն
 Ահով դասերը հոգեղեն,
 Դու պահվեցիր զինվորներից,
 Իսրայելը հըսկողներից,
 Պահպանիր ինձ Քո սուրբ աջով,
 Հանձնարարիր հըրեշտակին
 Սատար կանգնել գիշերն ի բուն
 Աներևույթ պատերազմում:
 Որ մատանով Դու կընքեցիր,
 Քահանայի դասը քանդիր,
 Գանձըդ անմահության կյանքի,
 Ծածկված դըրվիր սիրտը երկրի,
 Դուռը մըտքի զգայության,
 Մուտքը բարու և չարության,
 Քո նըշանի խաչով կընքիր
 Եվ բարու մեջ ինձ հաստատիր:
 Քեզ յուղաբեր կանայք ծեգին
 Արտասուքով ջերմ ողբացին,
 Մի կաթիլ էլ տուր ինձ սըրտով,
 Ջերմ արցունքները Քո սիրո
 Եվ ավետամբ սերովբեի,
 Որ գոչում էր վըրան վեմի,

ՅՈՎՆ. Ի, 17

ՅՈՎՆ. Ի, 19-23

ՂԱՌ. Ա, 13

Ինձ լըսելի արա՛ զհընչիւն,
Զձայն Յարութեան փողոյն վերջին:
Ի նոր և կոյս գերեզմանէն
Յարեար մարմնով Քո կուսածին,
Եղեալ պըտուղ և անդրանիկ
Նընջեցելոց մեզ առաջին:
Զիս որ կապեաց իմ թըշնամին,
Ախտիւ մեղաց, որ ի մարմին
Արձակեցես զիս վերըստին
Որպէս զհոգիս, որ ի բանտին.
Որ յայտնեցար ի պարտիզին
Մարիամու Մագդաղենին.
Եւ մերձենալ ո՛չ ներեցեր,
Որ յեւայի ազգէն կըրկին
Յայտնեաց և ինձ յութներորդին
Մեծ և վերջին առաւօտին
Եւ ներեսցես յայնժամ մերձիւ
Անարժանիս իմոյ անձին:
Որ Յարութեան յերեկոյին,
Միաշաբաթ կիրակէին
Երևեցար մետասանին,
Փակեալ դրամբք ի գիշերին
Եւ ըզփըշումըն զառաջին,
Զոր կորուսաք մեք ի դրախտին.
Պարգևեցեր դարձեալ նոցին
Նոքօք բնութեանըս մարդկային:
Զիս, որ զհոգւոյս փակեալ ունիմ
Զդրունս մըտից Քոյոյ բանին
Եւ անճաճանչ խաւարային,
Իբրև ըզտուն գոլով մըթին,
Մի թողուցուս յանլոյս յարկիս,
Մի օթակից լինել չարին,
Այլ զառագաստ բաց ըզսըրտիս,
Փայլեա՛ ի սա զլոյս արփենին,
Ի նմին աւուր կիրակէին
Յէմաւուսայ ճանապարհին,
Կղեովպեանց, մինչ երթային՝
Խօսակցելով Քո ընդ նոսին,

Հընչունն արա ինձ լըսելի՝
Հարության ձայնը վերջին փողի:
Գերեզմանից թարմ ու դալար
Հարություն Դու մարմնով առար,
Նընջեցյալներից առաջինն,
Իբրև ավագ և կուսածին:
Իսկ ինձ կապել է թըշնամին
Ախտի մեղքով՝ հատուկ մարմնին,
Ա՛խ, արձակիր ինձ վերըստին,
Որպես հոգիները բանտից:
Դու պարտեզում հայտնըվեցիր
Մագդաղինացի Մարիամին
Եվ մերձենալ չըթողեցիր
Դու եվայի ազգին կըրկին:
Հայտնըվիր ինձ ութերորդին
Վերջին և մեծ առավոտին
Եվ թող այնժամ Քեզ մերձենալ
Իմ անարժան դարձած անձին:
Որ Հարության երեկոյին,
Միաշաբաթ կիրակիին
Երևացիր տասներմեկին,
Դռներով փակված, գիշերին
Եվ փըչումից այն առաջին,
Որով դըրախտը կորցըրինք,
Դու նըրանցով դարձրիր կըրկին
Բընությանը մեր մարդկային,
Ինձ, որ փակել եմ իմ հոգին՝
Խոսքիդ առաջ դուռն իմ մըտքի
Եվ անճաճանչ խավարային
Ասես տուն եմ մըտել մըթին,
Մի թող անլույս այս սենյակին
Ապավինեմ հետը չարի,
Այլ առագաստը բաց սըրտիս,
Շողա այնտեղ լույսն արփենի:
Եվ նույն օրը կյուրակեի
Էմաուսի ճանապարհին
Կղեովպեի հետ երթալիս
Նըրանց հետ Դու խոսակցեցիր,

ՂՈՒ. ԻԿ, 35

Ծանօթ ետուր յօթևանին
Ի բեկանել սըրբոյ հացին,
Անտես եղեալ յաչաց նոցին,
Ճըմլեալ սըրտիւք վարանէին:
Ծանո՛ւ և ինձ զանճառելին,
Զծածուկ տեսիլ Քո բաղձալին,
Եւ ճըմլեսցի սիրտ իմ յանձին,
Յիշմամբ սիրոյ Քոյ երկնային,
Յայսըմ հովտես տըրտմականէ
Ելս ի սըրտի դընել յերկին,
Յոր ուխտեցեր մեզ, Միածին,
Զարջայութիւնըդ Քո վերին:
Որ ի յաւուր ութերորդին,
Մըտեր դարձեալ, Տէր, առ նոսին,

ՅՈՎՆ. Ի, 24-31

Լըցեր զըղձումն աշակերտին,
Թերահաւատըն Թովմային,
Շօշափելով զխոցուած կողին
Եւ զբւեռացըն սուրբ տեղին,
Որով առաք մեք զերանին,
Որք ոչ տեսաք, որպէս նոքին:
Զիս, որ հոգւով հաւատացեալ,
Տէր և Աստուած խոստովանիմ,
Ձայնիւ գոչեմ զայս ընդ նըմին,
Որպէս ուսայ բանիւ նորին:
Արժանացո՛ւ յօրըն վերջին,
Յորժամ գայցես փառօք Քոյին,
ԶՔեզ տեսանել մարմնով նովին,
Ողջագուրել սիրով սըրտին:

ՅՈՎՆ. ՈՒ

Որ առ ծովուն Տիբերային
Ներգործեցեր հրաշքս կըրկին
Լըրմամբ ձկանցն ի յուկանին
Եւ նորաստեղծ ձուկն ի կրակին:
Զիս, որ ալիք այս երկրային
Ի ծով մեղաց ընկըղմեցին,
Վերաբերեա՛ւ յանախտ բարին
Սուրբ ուկանաւ պատուիրանին:
Որ երրակի սիրով բանին,
Հարցանելոյ Քոյ յետ ճաշին

Ծանոթացրիր օթևանին
 Եվ բաժանմանը սուրբ հացի,
 Նըրանց աչքին եղար անտես:
 Պատմիր և ինձ անճառելին,
 Ծածուկ տեսքը Քո բաղձալի,
 Թող ճըմըլվի սիրտն իմ անձի,
 Հիշելով սերըդ երկնային:
 Եվ տըրտմական այս հովիտից
 Ելնելու ուխտ դիր իմ սըրտին,
 Որ ուխտեցիր մեզ, Միածին,
 Արքայությունը Քո վերին:
 Որ ութերորդ օրը կըրկին
 Նըրանց մոտ Դու եկար այցի,
 Կատարիր իղձն աշակերտի՝
 Թերահավատ այն Թովմայի,
 Որ շոշափեց վերքը կողի
 Եվ սուրբ տեղը բևեռների,
 Որով առանք մենք երանի,
 Չըտեսած տեղը վերքերիդ:
 Ինձ, որ հոգով եմ հավատում,
 Տեր և Աստված խոստովանում,
 Արդ կանչում եմ նըրա ձայնով,
 Որ ուսեցի նըրա խոսքով,
 Արժանացրու օրը վերջին,
 Երբ գաս փառքով Քո վերըստին,
 Տեսնել նըրա պես Քո մարմինն,
 Ողջագուրվել սիրով սըրտի:
 Դու Ծովի մոտ Տիբերայի
 Կատարեցիր հըրաշք կըրկին,
 Ուռկանն արիր ձըկներով լի
 Եվ նորաստեղծ ձուկն եփեցիր:
 Ինձ ալիքներն այս երկրային
 Մեղքերի ծովն ընկըղմեցին,
 Հանիր, տա՛ր ինձ անախտ բարին
 Սուրբ ուռկանով պատվիրանի:
 Դու եռակի սիրով բանի
 Ուրացությունը Պետրոսի
 Ճաշից հետո երբ փորձեցիր,

Զուրացութիւնըն գերեսին
 Բըժըշկեցեր ըզՊետրոսին,
 Յիս, որ թէ բիւր հարցափորձիմ,
 Բարեաց մասունք ոչ երևին:
 Առողջացո՞ղ զվերըս խոցին
 Եւ դիր ի խոր ըզսպեղանին,
 Զի խոցեցայց սիրով Քոյին,
 Քեզ ընդգըրկեալ սիրտ իմ լըցցին:
 Որպէս երգեալ առակողին
 Ըզսէր հարսին առ փեսային
 Եւ ուղղեսցես զիս ընդ նըմին
 Հետեանալ Քեզ ի յերկին:
 Թէպէտ նըմանն ինձ անհնարին,
 Բայց Քեզ հընար ամենսին:
 Որպէս միւսում աշակերտին,
 Սիրեցելոյն Քո ըստ անձին
 Խոստանայիր բանիւ Քոյին
 Ո՛չ ընդ մահու լինիլ ձեռին
 Որ վերլուծեալ այլաբանին
 Անմահ մընալ բանից նորին
 Կամ թէ կամաց իմ շներհակին
 Թէ կամիցիմ ըզկեալ դորին
 Զիմ ըզմեռեալ հոգիս կըրկին
 Կենդանացո՞, Տէր, վերըստին
 Եւ գալըստեամբըն Քո վերջին
 Անմահացո՞ղ զիս ընդ նըմին:
 Եւ ընդ օդոյս իշխանութեան,
 Զոր բըռնութեամբ այժմիկ ունին,
 Անխռովաբար խաղաղութեամբ
 Զիս անցուցես հայցմամբ նոցին:
 Որ ի լըրման քառասնեկին
 Յետ Յարութեան սուրբ պասեջին
 Ի Ձիթենեաց հաներ լերին
 Զընտրեալ ըզդասս մետասանին
 Եւ զաւետիս Հօր ըզՀոգին
 Խոստանայիր շնորհել նոցին
 Եւ օրհնելով, Տէր, ըզնոսին
 Վերհամբարձար փառօք յերկին

ՅՈՒՂ. ՄԼ, 23-24

ՂՈՒ. ԻԳ, 50-53

ԳՈՐԾ. Ա, 2-11

Ապա ներան բըժըշկեցիր:
 Ինձ բյուրավոր անգամ փորձես՝
 Գուցե բարու մաս չըգըտնես,
 Առողջացրու վերքը խոցի
 Եվ դիր խորքը ըսպեղանի,
 Որ խոր խոցվեմ ես Քո սիրով,
 Սիրտըս լըցվի Քեզ գըրկելով,
 Ինչպես երգում առակողի՝
 Սերն է հարսի դեպի փեսան:
 Եվ ինձ ուղղիր նըրա նըման,
 Որ հետևեմ Քեզ, գամ երկինք:
 Թեև հընար չիք ինձ համար,
 Բայց Քեզ համար միշտ կա հընար:
 Ինչպես մըյուս աշակերտին,
 Անձիդ համար սիրելիին,
 Դու խոստացար Քո բերանով,
 Որ չի ընկնի ձեռքը մահի,
 Թե մեկնությամբ այլաբանեն,
 Խոսքն անմահ նըրա կմընա,
 Կամ որ կուգեմ, որ դա կենա,
 Եվ իմ կամքին ներհակ չի դա:
 Իմ կրկնակի մեռած հոգին
 Կենդանացրու, Տեր, վերըստին
 Եվ գալըստյանը Քո վերջին
 Անմահացրու նըրա հետ ինձ:
 Եվ օդային իշխանությամբ,
 Ուր տիրում են նըրանք հիմա,
 Ինձ անխըռով խաղաղությամբ
 Հասցնես վերև հայցմամբ նըրանց:
 Պասից հետո սուրբ Հարության,
 Երբ քառասուն օրը անցավ,
 Դու Ձիթենյաց լեռ հանեցիր
 Ընտրյալ դասը տասնըմեկի,
 Իբրև ավետիս Հոր՝ Հոգին
 Դու խոստացար շնորհել նըրանց:
 Եվ օրհնելով տասնըմեկին՝
 Վեր բարձրացար դեպի երկինք

Եւ ըզբնութիւնըս մարդկային,
 Զոր չարն արար անդընդային,
 Բարձրացուցեր գեր ի վերոյ,
 Քան ըզբնութիւնըս հրեղինին:
 Նըստար յաջմէ Քում ծընողին,
 Ըստ կանխասաց մարգարէին,
 Երկըրպագեալ յանմարմնական
 Զօրացն ընդ Հօր և ընդ Հոգին,
 Եւ զիս անշարժս առ ի բարին
 Վերաբերեա՛ն ընդ Քեզ յերկին,
 Զնեխեալ անդամս այս երկրային
 Յօդեա՛ ի գլուխըդ վերըստին,
 Թէ և վերջին յամենայնին,
 Իբրև ոտից գարշապարին:
 Սակայն ի թիւ սուրբ անդամին
 Համարեցայց ես ընդ բազմին,
 Որ յիսներեակ յոբելինին,
 Ի կատարման պենտակոստին,
 Առաքեցեր զՔո Սուրբ Հոգին
 Ի վերնատունըն խորհըրդին,
 Ըստ կանխագոյն խոստման բանին
 Եւ աւետեաց Քոց հրամանին,
 Մըխիթարել ըզտըրտութիւն
 Աշակերտաց մետասանին,
 Զորում անտեսն և անքընին
 Հընչեաց նըման հողմոյ ուժգին,
 Ելից ըզտունն, յոր նըստէին,
 Մաքրիչ բոցով ծախող չարին,
 Յորմէ պարգևք աստուածային
 Հրեղէն լեզուօք բաժանէին,
 Ի հաւաքումն ընտրեալ Բանին,
 Որ ցրուեցան յաշտարակին:
 Յիս, որ թախծեալս եմ տըրտմագին
 Ի հեռանալ շնորհաց Քոյին
 Վասըն մեղաց, որ միշտ գործին
 Յանձն իմ սիրող կամաւ չարին:
 Առաքեսցես զառատ Հոգին,
 Որ է անծախ ի պարգևին,

Եվ բնությունըս մարդկային,
 Որ դարձրեց չարն անդընդային,
 Բարձրացրու Դու անսահման վեր,
 Քան բնությունը հըրեղեն:
 Նըստար աջում Քո ծընողի,
 Ըստ կանխասաց մարգարեի,
 Երկըրպագեց Քեզ անմարմին
 Զորքը Հոր հետ և Սուրբ Հոգու:
 Ինձ, որ անշարժ եմ ի բարին,
 Վերև հանիր Քեզ հետ երկինք,
 Նեխած անդամներն երկրային
 Հողիդ գըլխին Քո վերըստին:
 Թեև վերջինն եմ բուրդից,
 Նըման ոտքի գարշապարին,
 Սակայն թըվում սուրբ անդամի
 Թող լինեմ հետը շատերի:
 Որ հիսնօրյա հոբելյանին,
 Պենտեկոստեի ավարտին,
 Առաքեցիր Քո Սուրբ Հոգին
 Դեպ վերնատունը խորհըրդի,
 Ըստ նախապես տրված խոսքի,
 Հըրամանիդ ավետիսի,
 Որ տըրտմությունը ամոքվեր
 Այն տասնըմեկ աշակերտի,
 Որտեղ անտես և անքընին
 Հընչեց հողմի նըման ուժգին,
 Բըռնեց տունն, ուր նըրանք կային,
 Մաքրող բոցով մաքրեց չարին,
 Հոգուց ձիրքերն աստվածային
 Լեզուներով հուր բաշխվեցին
 Ընտրյալ խոսքի այդ հավաքում
 Եվ ցըրվեցին աշտարակում:
 Ես, որ թախծում եմ տըրտմագին,
 Անմատույց՝ Քո շընորհներին,
 Մեղքի համար, որ միշտ գործի
 Անձն իմ գերող կամքով չարի:
 Առաքիր ինձ առատ Հոգին,
 Որ անմաշ է իբրև պարգև,

Լինել սփոփիչ տըրտումս անձին
 Ի մաքրութիւն չար խորհըրդին
 Եւ նորոգեա՛ զուղիղ հոգին,
 Որ ոչ հնանայ ամենեկին:
 Յիս ի հնացեալ մեղաց բագին:
 Եւ յօթարան կամակորին,
 Հոգւով հաստեա տիրականին
 Եւ մի հաներ յինէն զՀոգին:
 Այլ առաջնորդ ինձ ի յերկին
 Հոգիդ լիցի սուրբ և բարին:
 Պաղատանօք Աստուածածնին
 Անապական և միշտ կուսին
 Եւ Յովհաննու Կարապետին,
 Յանապատէ բարբառ ձայնին
 Աղաչանօք մաքուր դասին,
 Առաքելոց նախ առաջին,
 Որք ըզհոսանս Հոգւոյն արբին
 Եվ ընդհանուր մեզ արբուցին
 Աշակերտաց գերագունին,

ՊԵՏՐՈՍ ԱՌԱՅԱԼԵ Սուրբ հաւատոյ անշարժ վիմին
 Եւ Անօթոյ ընտրեալ բանին
 Անճառելեացն լըսողին,
 Մաքուր որդւոցն Զեբեթին,
 Որք ի վերուստ որոտացին,
 Եւ Անդրէի Քում խաչակցին
 Եւ Մատթէի քարոզ բանին,
 Փիլիպպոսի զհայր հարցողին,
 Բարդողիմեայ զմեզ կոչողին,
 Յակոբոսի Մակալափենին
 Եւ Թովմայի երկուորեկին,
 Նախանձայոյզ Շըմաւոնին
 Եւ Յակոբեանըն Յուդային
 Եւ շատ անուան եղբօր Քոյին,
 Արդար անուն հայրապետին,
 Եօթանց սըրբոց, զոր ընտրեցին
 Սարկաւագաց փոքու հօտին,
 Որոց նախկի պարուց՝ դասին
 Պըսակ անունն է ընդ նոսին:

Որ ըսփոփի տըրտում անձիս,
 Որ ինձ մաքրի չար խորհուրդից:
 Շիտակ դարձրու Դու իմ հոգին,
 Որ չըմաշվի ամենևին:
 Ես՝ հընացած մեղքի բագին,
 Բընակարան կամակորի,
 Հաստիր հոգով ինձ տիրական
 Եվ մի հանիր ինձնից Հոգին,
 Այլ առաջնորդ դեպի երկինք
 Լինի Հոգիդ սուրբ և բարի:
 Պաղատանքով Աստվածածնի,
 Անապական և միշտ կույսի
 Եվ Հովհաննես Կարապետի,
 Չայնն այն, լըսված անապատից,
 Աղաչանքով մաքուր դասի,
 Սկզբում առաքյալների,
 Որոնք շընչով Հոգու արբին,
 Բոլորի հետ մեզ արբեցրին,
 Աշակերտներից գերագույնի՝
 Սուրբ հավատի անշարժ վեմի
 Եվ անոթի ընտրյալ բանի,
 Անճառ բաները լըսողի,
 Ջեբեդի պարզ որդիների,
 Որ երկընքից որոտացին,
 Քո խաչակից Անդրեասի,
 Բանիդ քարոզ Մատթեոսի,
 Հորը փնտրող Փիլիպպոսի,
 Մեզ կանչող Բարդուղիմեոսի
 Եվ Մակալփյան Հակոբոսի
 Եվ երկվորյակ այն Թովմայի,
 Նախանձահույզ Շըմավոնի,
 Նաև Հակոբյան Հուդայի,
 Եղբորդ անունը կըրողի,
 Արդար անվամբ հայրապետի,
 Քո ընտրած յոթը սըրբերի,
 Փոքր հոտի սարկավագների,
 Որ առաջին դասը եղան,
 Վըկայի պըսակ ըստացան,

ԵԿԵՂԵՑՈՒՐԵՆԴՊ-
ՍԵՐԸ ՀԱՄԱՊԱՏԱՍ-
ԽԱՆՈՒՄ ԵՆ ԵՐԿ-
ՆԱՅԻՆ ՔԱՀԱՆԱ-
ՅԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ-
ՆԵՐՈՒՐԸ ՊԱՍԵՐՈՒ
(ԴՌՈՆԻՍԻՈՍԱՐԻՍ-
ՊԱԳԱՅԻ, ՆԵՐՍԵՍ
ԼԱՍԲՐՈՆԱՅԻ)

Եւ Քում ընտրեալ եօթանասնին,
Աշակերտաց քարոզ բանին,
Եւ որք նոցայն հետևեցին
Յիւրաքանչիւր ժամանակին,
Հայրապետաց հանուրց ազգին,
Վարդապետաց ուղիղ բանին,
Որք զՔեզ Որդի Հօր միածին
Խոստովանել մեզ ուսուցին,
Սպասաւորաց սուրբ խորհրդին,
Իննեակ դասուց յեկեղեցին,
Համանմանի վերնագունին,
Փառատրոդաց աստուածային,
Նաև նոցունց, որք են յերկինս,
Հայցմամբ վեհիցն ողորմեա ինձ,
Որք և վասն իմ Քեզ պաղատին
Անտես չառնել զգործըս ձեռին,
Մարտիրոսօքն անթիւ անձին,
Որք վասըն Քո զարիւնս հեղին,
Տօնր ինձ արտօսըր ցաւագին
Հեղուլ փոխան արեան նոցին,
Ի վըկայէն սուրբ առաջին
Ստեփաննոսէ զՔեզ տեսողին
Մինչ ի վըկայս բնաւից վերջին,
Որք ի նեռնէն կատարեսցին:
Չարչարանօք ամենայնին
Ի տանջանաց փըրկեա չարին
Եւ կամաւոր մահուամբ նոցին
Ի մահուանէ անվախճանին:
Խաւար բանտիւք արգելանին
Լուսաւորեա զխաւարս անձին
Եւ կուրութեամբ աչաց նոցին
Յաչըս հոգւոյս փայլեա զարփին:
Հատմամբ ունկանց լըսարանին
Զիմըս բացցես Քոյոյ ձայնին
Եւ ծայրակըտուր փողոց օդին
Յոգիս բուրեա զհոտ անմահին:
Կըտրեալ լեզուօք սըրբաբանիցն
Զիմս արագեա բանիւ Քոյին
Եւ ատամանց քաղմամբն ուժգին
Բնց ըզբերանս առնուլ զՀոգին,

Եվ Քո ընտրած յոթանասնի՝
 Քեզ քարոզող աշակերտների
 Եվ հետևորդների նըրանց,
 Ամեն մեկն իր ժամանակին,
 Հայրապետական ողջ ազգի,
 Վարդապետների ուղիղ խոսքի,
 Որ Քեզ, Որդի Հոր միածին,
 Խոստովանել մեզ ուսուցին,
 Սպասավորների սուրբ խորհրդի,
 Եկեղեցու ինը դասի,
 Իրենց նըման վեհագույնի,
 Աստըծուն փառք տըվողների,
 Նաև երկնում եղողների
 Հայցմամբ վըսեմ ողորմա ինձ:
 Որ հանուն ինձ խընդրում են Քեզ
 Արածներըս անտես չառնես,
 Եվ մարտիրոսներով անթիվ,
 Որ Քեզ համար արյուն թափին,
 Տուր արցունքներ ինձ ողբագին
 Հեղել տեղը նըրանց արյան,
 Եվ առաջին սուրբ վըկայից՝
 Քեզ տեսնող այն Ստեփանոսից
 Վըկաները մինչև վերջին,
 Որ Նեռից նահատակվեցին,
 Չարչարանքով այդ բոլորի
 Տանջանքներից փըրկիր չարի
 Եվ կամավոր մահվամբ նըրանց
 Հանիր մահից այս անվախճան,
 Բանտից խավար այս մըշտական,
 Լուսավորիր խավարն անձիս
 Կուրույամբ նըրանց աչքերի,
 Թող աչքն հոգուս լույսով փայլի.
 Կըտրելով ունկը ատյանի,
 Իմ ականջը բաց Քո ձայնին,
 Շընչած օդով հատված քըթի
 Հոտն անմահիդ հոգիս բուրի,
 Սրբախոսների կըտրած լեզվով՝
 Արտահայտվեմ Քո խոսքերով,
 Ատամների քաշմամբ ուժգին
 Բաց բերանըս՝ առնեմ Հոգին,

Հատմամբ յուսոց երկուց ձեռին
 Զիմս արձակեա միշտ ի բարին
 Եւ կոտորմամբ մասանց նոցին
 Զիմս գըրեսցես անուն յերկին:
 Հերձմամբ մաքրոցն որովայնին
 Հերձ առ յինէն զխորհուրդ չարին
 Եւ կըտրելով ոտից նոցին
 Ոտք իմ գըթոտք հաստատեսցին
 Քերմամբ մորթոց սըրբոցն անձին,
 Բորըք մեղացն իմ քերեսցին
 Եւ մորմոքմամբ հարման աղին
 Հեշտախտութիւնքն իմ մաքրեսցին
 Ընդ բազմահեառ տանջման նոցին
 Տանջանք հոգւոյս բըժըշկեսցին
 Եւ ընդ հատեալ մասանց յօդին
 Ցաւք յօդուածոց իմ ողջասցին
 Բեկմամբ բարձիցրն յօդուածին
 Զիմըս պընդեա յողորդող մարմին
 Եւ խիստ գանիւ գաւազանին
 Ըզխըստութիւն կակզեա սրտին
 Ընդ տատասկաց սուր երկաթին
 Ըզսուր Քո հան ընդդէմ չարին
 Եւ բւեռօք գարշապարին
 Զիս բւեռեալ յերկիւղ Քոյին
 Ընդ նետաձիգն, որ առ նոսին,
 Զիս խոցեսցես սիրով Քոյին
 Եւ ընդ գելոց գելարանին
 Զիմ ճըմլեսցես սիրտս առ բարին:
 Ընդ եռացումըն կապարին
 Զոր ի բերանսն արկանէին,
 Շիջո՞ գեռանդ բոցոյ ախտին
 Եւ եռացո՞ յիս ըզՀոգին:
 Ընդ սպառնալեաց դառնագունին,
 Զոր առ ոչ ինչ համարէին,
 Ի սպառնալեաց փըրկեա չարին
 Եւ դարձուցես ի գլուխ նորին:
 Եւ ընդ խոստման անցաւորին,
 Յորոց ի բաց հրաժարէին,
 Մի մատնեցայց ես պատրողին՝
 Խաբիլ սիրով հիւթանիւթին:

Ուսից երկու ձեռքը հատած
Ինձ արձակիր միշտ բարիով,
Կոտորումով դժբանց մաս մաս,
Գրիր անունըս երկընթուս:
Փորի հերձմամբ սուրբ այրերի
Հերձիր խորհուրդն ինձնից չարի,
Եվ կըտրելով ոտքը նըրանց՝
Սայթաքող ոտքն իմ հաստա՛տիր:
Սըրբերի մորթը քերելով՝
Թող քերվի բորն իմ մեղքերի,
Նըրանց վերքին դըրված աղով
Հեշտախտությունըս թող սըրբվի,
Նըրանց բազում տանջանքներով
Հոգուս տանջանքը բժժըշկվի,
Հատման հետ նըրանց հոգերի
Իմ հոգերի ցավը բուժվի,
Նըրանց գիստերի կոտորումով
Պընդացրու մարմինս երերուն,
Եվ խիստ ծեծով գավազանի
Կակղիր խստությունն իմ սըրտի,
Ցըցերի հետ սուր երկաթի
Սուրըդ հանիր ընդդեմ չարի,
Բևեռներով գարշապարի
Բևեռիր ինձ Քո երկյուղին,
Նըրանց հասած՝ նետերի պես
Ինձ էլ խոցիր սիրով Քո վես,
Գելարանի տանջանքներով՝
Ճըմլիր սիրտըս դեպի բարին,
Եվ եռացման հետ կապարի,
Որ բերաններն էին շըրջում,
Հանգցրու ուժը բոցի ախտի
Եվ եռացրու իմ մեջ հոգին,
Սպառնալիքների հետ դառնագույն,
Որ համարում էին ոչինչ,
Փըրկիր չարի սպառնալիքից,
Շըրջիր նըրա գըլուխն ինձնից,
Եվ խոստման հետ Քո առաջին,
Որից շատերն են ետ կենում,
Թող պատրողին չըմատնըվեմ,
Հյուժանյութով ես չըխաբվեմ:

Կախաղանօք սըրբոցն ոտին
 Ջընթացս ուղղեա առ Քեզ յերկին
 Եւ կապանօք ծանր երկաթին
 Թեթևացո՛ղ զհոգս երկրային:
 Ընդ շըղթայից պարանոցին
 Ջիս կապեսցես սիրով Քոյին
 Եւ ընդ կոճեղս, որ յոլոքին,
 Ջիս ի կապից խըլեա՛ն չարին:
 Որք վասըն Քո ընդ հուր անցին
 Եւ ընդ եռանդըն կաթսային,
 Շիջո՛ղ զիմ հուր մեղաց ախտին
 Եւ ըզվառումըն գեհենին:

◆ՈՔՐ ՀԱՅՔՈՒՄ
 ՍԵՔԱՍՏԱՅԻ ԶԱՌԱ-
 ՍՈՒՆ ՎԿԱՆԵՐԸ

Եւ ծովահերձ սառմամբ ցըրտին,
 Որով նոքա համբերեցին,
 Ջիմ ըզպաղեալ սիրտս առ բարին
 Ջեռո՛ղ սիրովդ աստուածային:

Որք վասըն Քո ողորքէին
 Ըզչար գազանսն ուտել զնոսին,
 Ջիս ի ծանեաց փըրկեա՛ն չարին
 Եւ յեղջերէ միեղջերուին:

Ընդ բազմօրեայ քաղցի նոցին
 Տո՛ւր ինձ ըզհաց Քո երկնային
 Եւ ընդ պասքումըն ծարաւին
 Ջանապական աղբիւր կողիդ:

ԳՐԻԳՈՐ
 ԼՈՒՍԱՎՈՐԻԶ

Ընդ օձաբնակ խաւար գըբին
 Յոր Լուսատուն էր իմ անձին,
 Հա՛ն զիս ի գբոյ ախտասիրին
 Տըղմուտ կաւոյ հայցմամբ նորին:

Եւ զհնչ ասեմ, զի ոչ թըլին
 Լեզուաւ մարդկան տանջանք նոցին,
 Որք այժմ առ Քեզ ծածկեալ պահին
 Եւ անդ յայտնի հատուցանին:

Որոց տուժիւք զանազանին,
 Բուժեա՛ն ըզցաւս իմոյ անձին,
 Ջմարմնոյ զհոգւոյս և ըզմըտաց
 Եւ զխորհըրդոց, զգործոց բանին:
 Եւ ընդ հատման գըլխոց նոսին
 Որով գըլխոյդ անդամք լինին,
 Ջիս յարմարեա՛ն, Տէր, ընդ նոսին
 Առնուլ աճումն ընդ բոլորին:

Կախաղաններով բոլորի՝
 Ոտքից կախված այն սըրբերի,
 Ընթացքն ուղղիր իմ դեպ երկինք,
 Կապանքներով ծանր երկաթի
 Թեթևացրու հոգսն երկրային,
 Շղթաներով պարանոցին
 Քո սիրո հետ ընդմիշտ կապիր,
 Կոճղերիս հետ, մեջն սրունքի՝
 Հանիր, խըլիր չարի ձեռքից,
 Որ հանուն Քեզ հըրով անցան,
 Նույնիսկ եռուն կաթսան ընկան,
 Հանգցրու հուրը մեղքի ախտի
 Եվ հըրդեհները գեհենի
 Եվ ծով պատռող սառցով ցըրտի,
 Որին նըրանք համբերեցին,
 Իմ պաղած սիրտս առ բարին
 Վառիր սիրովդ աստվածային:
 Որ Քո անունն էին կանչում,
 Երբ գազանն էր իրենց լափում,
 Ինձ էլ փըրկիր չար ժանիքից,
 Միեղջերվի սուր եղջույրից,
 Տեղն օրերով նըրանց քաղցի
 Տուր ինձ հացը Քո երկնային,
 Եվ ծարավի հետ անսահման,
 Կողիդ աղբյուրն անապական,
 Օձաբընակ խավար փոսից,
 Որ լուսատուն էր իմ անձի,
 Հանիր գուբից ախտասերի
 Տըղմուտ կավից նըրա հայցմամբ:
 Եվ ինչ ասեմ, ինչը մնաց
 Տանջանքներից անհուն նըրանց,
 Որ Քեզանից ծածուկ լինի,
 Հատուցումով անդ հայտնըվի,
 Զըրկանքի տեղ բազմապիսի
 Բուժիր ցավերը իմ անձի,
 Մարմնիս, հոգուս և իմ մըտքի,
 Խորհուրդների և գործերի
 Եվ գլխատման տեղը նըրանց,
 Որով գըլխիդ հետ սերտացան,
 Ինձ էլ դիր, Տեր, նըրանց շարքում,
 Բոլորի հետ ապրեմ երկնում՝

ՍՔ. ԱՆՏՈՆ — ԾԱԼ
 251թ., ՎԵՐԻՆ Ե-
 ԳՐԱՏՈՍՈՒՄ: ԱՆԱ-
 ԳԱՏԱԿԱՆ: ՎԱՆԱ-
 ԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՅ-
 ԲԸ: ԿՐԱ ՎԱՐՔԸ
 ՀԱՐՈՒՄՏ Է ՀԸ-
 ԲԱՇՇԵՐՈՎ:

Ճըզնաւորօքն յանապատին,
 Հետևողաց կենաց ձայնին:
 Տօւր ինձ թողուլ զսէր աշխարհի,
 Վառիլ ի սէր Քո յերկնային
 Եւ բարձողաց ուսով խաչին
 Մեռն և զիս ըստ աշխարհին:
 Եւ Քո ըզկնի ընթացողին
 Ըզգընացս իմ ուղղեա զոտին,
 Պաղատանօք մեծն Անտոնին,
 Հեղինակի սուրբ երամին:
 Եւ ոյք նովաւ յայս կարգ եկին,
 Մինչև յայժմոյս և որք լինին:
 Զանազանեալ վարուք նոցին
 Եւ ծաղկերանգ Քեզ ընծային:
 Շնորհեա փոխիլ անբերս անձին
 Ըստ պըտղաբեր Քոյոյ տընկին,
 Որք զաղօթից ըզշնորհս առին
 Եւ զարտասուաց յորդ վըտակին,
 Զըգեա և զիս հայցմամբ նոցին,
 Թէ և հեղգամ ի նոյն բարին:
 Եւ ոյք պահօքըն մեռուցին
 Զախտըս մարմնոյ սկըզբնաչարին,
 Տօւր ինձ նոքօք առ ցանկալին
 Սանձել ըզկիրս որովայնին:
 Որք խորհըրդովքըն յաղթեցին
 Պոռնըկական պատերազմին,
 Տօւր յաղթութիւն ծուլիս անձին
 Գոնէ լըման գործոց չարին:
 Եւ որք ի խուն փոքու նիւթին
 Ագահութեանըն տիրեցին,
 Տօւր ինձ յաղթել անիրաւին
 Եւ շատանալ բաւականին:
 Քաջ եղելովքն յարիութիւն
 Ընդ ձանձրութիւն միջօրէին:
 Արիացո՛ զհեղզս առ բարին
 Եւ զերագողս առ վատթարին:
 Որք բարկութեանըն յաղթեցին
 Եւ զտըրտմութիւնըն սանձեցին:
 Նոքօք սանձեա, Տէր, զերկոսին,
 Մինչ տարապարտ առ իս շարժին:

Անապատում ճըգնողների,
 Կենաց ձայնը լըսողների,
 Թույլ տուր թողնել սերն աշխարհի,
 Վառվել սիրով Քո երկնային,
 Բարձողների հետ սուրբ խաչի
 Մեռցրու և ինձ կարգով երկրի,
 Ընթացողի հետ Քո հետքից
 Ուղղիր գընացքը իմ ոտքի,
 Պաղատանքով մեծն Անտոնի,
 Սուրբ երամի առաջնորդի,
 Նըրանց, ով եղավ այդ կարգում
 Մինչ այժմ և ապագայում,
 Նըրանց վարքով զանազանված
 Եվ ծաղկերանգ Քեզ ընծայված,
 Շնորհիր փոխել անձըս անբեր
 Ըստ տունկերի Քո պըտղաբեր:
 Որ շնորհ առան աղոթքով,
 Արտասվահորդ վըտակներով,
 Նըրանց հայմամբ ձըգիր և ինձ,
 Թեև ծույլ եմ բարի գործից,
 Եվ որ մեռցրին պաս պահելով
 Մարմնի ախտը սկզբնաչարի,
 Նըրանցով տուր ինձ ցանկալին՝
 Սանձել բեռը որովայնիս:
 Որ խորհուրդով էին հաղթում
 Պոռնըկական պատերազմում,
 Հաղթություն տուր և ծույլ անձիս,
 Գոնե վերջ տամ չարի գործին:
 Ովքեր քիչ-քիչ փոքըր նյութի
 Դիմադրությունը հաղթեցին,
 Անիրավին թող ես հաղթեմ,
 Թող քըչով էլ բավարարվեմ
 Քաջերի հետ արի կամքի,
 Չանձրույթի մեջ միջօրեի:
 Ուժ տուր հեղգիս էլ առ բարին,
 Ինձ, որ ձըգտում եմ վատթարին:
 Որ բարկությանը հաղթեցին
 Եվ տըրտմությունը սանձեցին,
 Սանձիր նըրանց հետ երկուսին,
 Երբ փուչ բաներ մոտենան ինձ:

Եւ որք հըպարտ փառամուլին,
 Յաղթող գըտան յասպարիսին,
 Զիս փըրկեսցես հայցմամբ նոցին
 Յաջակողմեան մենամարտին,
 Որք գերազանց պատուիրանին
 Քան զբնութիւն ժուժկալեցին:
 Տուր ինձ գոնէ բառնալ Քոյին
 Քաղցըր լըծով թեթև բեռին:
 Եւ թէպէտ ո՛չ ընդ առաջին
 Ճանապարհորդս, որ ի յերկին:
 Սակայն վերջնոցն եղեց վերջին,
 Հետևելով հետոց նոցին:
 Եւ թէ վեհիցն օթևանին
 Չեմ արժանի Հօր Քո յերկին,
 Արժանացո՞յ յոյժ խոնարհին,
 Քան ըզբնաւից թերևս յետին:
 Միայն ի թիւ օդեաց դասին
 Կացո՞ւ և զիս յաջակողմին
 Եւ լըսեցո՞ ըզցընծալին
 Զերանաւետ ձայնըն Քոյին:
 Յորժամ գըրեալքըն կատարին,
 Որ զայնմ աւուր մեզ պատմեցին
 Մարգարէից բանքըն յարգին
 Առաքելոցըն վըճարին:
 Յորժամ տարերքըն դըղըրդին,
 Հաստատութիւնքըն սասանին,
 Իբր ըզծովու կոհակք կուտին
 Ի յեռանդեանըն կաթսային,
 Լայնատարած դողայ գետին,
 Ի թանձրութեանց հիմանց շարժին,
 Մի ըզմիոյ հետ խափանին,
 Կասեալք յերկուցըն տատանին,
 Լերինք հիմամբքը զարիւրին
 Եւ ուժգնակի բախմամբ թընդին,
 Կարծըր բնութիւնք վիմաց հալին
 Եւ ամենայն նիւթք հըրդեհին,
 Մինչ գետք հրեղէնք յորդահոսին,
 Իբր ըզհեղեղ ջուրց ծաւալին,
 Հողմով հանդերձ սաստիկ հընչին
 Եւ միգախառըն մըմըմդին,

Ովքեր հըպարտ փառամուլին
 Ասպարեզի մեջ հաղթեցին,
 Ինձ էլ փըրկիր հայցմամբ նըրանց,
 Երբ դեպի աջ կանչես հանկարծ:
 Ով պատվիրաններդ պահեց,
 Բընությունն իր հաղթահարեց,
 Տուր ինձ գոնե տանել Քեզ հետ
 Քաղցըր լըծով բեռը թեթև,
 Թող չըլինեմ ես առաջին
 Ճանապարհորդը դեպ երկինք,
 Վերջիններից լինեմ վերջին՝
 Հետևելով նըրանց հետքին,
 Եվ թեկուզ վեհ օթևանին
 Քո Հոր՝ երկնում չեմ արժանի,
 Արժանացրու ցածըր հարկի,
 Ամենից ցածըր և հետին:
 Միայն ոչխարների շարքում
 Ինձ էլ դասիր աջակողմում
 Եվ հընչեցրու ինձ ցընծալի
 Երանավետ ձայնըդ բարի:
 Եվ երբ գըրվածը կատարվի
 Օրվա մասին, որ մեզ ասվեց
 Մարգարեից խոսքով հարգի,
 Առաքելոց՝ ըստ ամենայնի,
 Եվ երբ տարերքը դըղըրդա,
 Համայն աշխարհը սասանվի,
 Հանց ծովն հուզված, ալեկոծվի,
 Կաթսայի մեջ ասես եռա,
 Լայանատարած հողը դողա,
 Հիմքերն ամուր տեղաշարժեն,
 Երբ մեկը մեկին խափանեն,
 Իրար բախվեն ու ծառս լինեն,
 Հիմքից լեռները զարհուրեն
 Եվ բախումով թընդան ուժգին,
 Կարծրությունը քարի հալվի,
 Եվ ամենայն նյութ հըրդեհվի,
 Հորդան գետերը հըրերի,
 Ջըրհեղեղի պես ծավալվի,
 Հողմի ձայնով խիստ մըռընչան
 Եվ միգախառը մըռմըռան

Խըրթնահայեաց դիմօք վառին
 Եւ գթափանցիկ վայրաբերին,
 Իբր ըզտերն մի բորբոքին
 Բնութիւնք ամէն հողեղինին,
 Բըլուրք լերամբըք հալեսցին
 Եւ դաշտաձև աշխարհ լինին,
 Ծովու ալիքըն ցամաքին
 Եւ կենդանիք նորա նուազին,
 Յորժամ բարբառքըն նըւագին
 Փողըն գոչէ Գաբրիէլին
 Յանկարծակի մէջ գիշերին
 Ի յեղակարծ ժամանակին,
 Յորժամ Հոգիքըն սըլասցին,
 Ուր ամբարեալքն այժմիկ պահին,
 Գան միանան ընդ սոյն մարմին,
 Որք յԱդամայ և անդ լինին,
 Մինչ գերեզմանք մարդկան բանին
 Փըտեալ մարմինքըն նորոգին
 Եւ զոր կերեալ ձըկանց ծովին
 Եւ զոր գազանքն ի ցամաքին,
 Քանզի տարերք ամենեքին
 Առնուն յաւանդ ըզմեր մարմին
 Եւ անկորուստ պահեն նոքին,
 Զի հնազանդին Քո հրամանին,
 Եւ ի լըսել ահեղ ձայնին,
 Աստուածորդոյդ կենսաբաշխին,
 Զիւրաքանչիւր պահեստ մարմին
 Բերեն յառաջ ըստ Ղազարին:
 Ի նոյն բնութիւն դարձեալ խառնին
 Ըստ արուեստաւոր Քոյոյ բանին,
 Ոչ ի պահոյս լուծանելին,
 Այլ ի յանեղծն, որ ի դրախտին,
 Ոչ ծերն ի ծեր յառնէ մարմին,
 Եւ ոչ տըհաս տըղայն ի նմին,
 Այլ հաւասար երեսնամին,
 Ի չափ յառնեն նախաստեղծին,
 Եւ ոչ բնութիւն այլ է արուին,
 Ոչ ճանաչի՝ թէ սա է կին,
 Ոչ բընութիւն գոյ ախտային
 Եւ ոչ կըրիւք նեղի մարմին,

ՅՈՎԷ. ԺԱ. 1-45

Եվ այլանդակ դեմքով վառվեն
Եվ թափանցիկ գահավիժեն,
Տերևի պես բոցավառվի
Բնությունն ամեն հողեղենի,
Լեռնակույտերն հալվեն գընան
Եվ դաշտաձև աշխարհի դառնան,
Ծովի ալիքները ցամքեն,
Կենդանիները նըվազեն,
Երբ որ ձայնը այն նըվագի
Փողով հընչի Գաբրիելի,
Հանկարծակի կեսգիշերին,
Անակընկալ ժամանակին,
Երբ հոգիները սըլանան,
Ուր այս պահին ամբարված կան,
Գան միանան նույն մարմնին,
Ուր Ադամն է, լինեն այնտեղ,
Գերեզմանները երբ բացվեն,
Երբ մարմինները նորոգվեն,
Ում որ կերավ ձուկը ծովի,
Ով կեր դարձավ գազանների,
Քանզի տարրերը ամենայն
Մարմինը մեր ավանդ առան
Եվ անկորուստ պահպանեցին՝
Հընազանդ Քո հըրամանին
Եվ լըսելով ահեղ ձայնին
Կյանք ընծայող Աստվածորդու,
Յուրաքանչյուր պահված մարմին
Կըրեցին, ինչպես Ղազարին,
Եվ կըդարձնեն նույն բընություն,
Ըստ Քո բանի բազմահըմուտ,
Ոչ քայքայման պահի նըման,
Այլ դըրախտում՝ անեղծական,
Ոչ ծերը ծեր մարմին կառնի,
Ոչ էլ տըղան երեխայի,
Այլ կըլինեն երեսնամյա,
Տարիքի չափ նախաստեղծի,
Երբ բնությունն այլ չէ արուի,
Իսկ կինն՝ ի՞նչ է, չի իմացվի,
Եվ ոչ բնությամբ ախտային,
Որ ծանրությամբ նեղի մարմնին,

Այլ հրեշտակաց նըման բերին,
 Ըստ կանխասաց բանից Քոյին:
 Յորժամ նըշան Քո սուրբ խաչին,
 Որպէս փայլակն երևեսցին
 Յարևելից ճառագայթին
 Ի չորս անկիւնս տարածին
 Արեգական լոյս նըւաղին
 Եւ լոյս լուսնին խաւարեսցին:
 Աստեղք յերկնից թօթափեսցին
 Եւ զօրութիւնքն շարժեսցին
 Եւ հրեական ազգըն կոծին,
 Զի տեսանեն զոր խոցեցին:
 Մահմէտականքըն կորընչին,
 Որք անարգեն զնըշան խաչին,
 Երկըրպագուքըն Քեզ պարծին
 Եւ խաչակցեալքըն բերկրեսցին:
 Իսկ մեղաւորքըն թախանձին,
 Որք ծուլութեամբ զկեանս անցուցին:
 Լապտերք կուսից պայծառ վառին,
 Որք զիւղն յառաջ պատրաստեսցին:
 Իսկ յիմարացըն շիջանին,
 Որք անագան ի գնել գնացին,
 Յորժամ Հայր Քո և Սուրբ Հոգին
 Ընդ Քեզ յերկիր խոնարհեսցին,

ՀՄՄՏ. ՊԱՆ. Է, 13

Որպէս տեսեալ Դանիէլին
 Ըզհինաւուրցն և զմիշտ էին:
 Զի արարածք արժանասցին
 Յայնժամ տեսլեան երրեակդ անձին
 Ի վըկայել Քեզ, Միածին,
 Ըստ Յորդանան և ի լերինս,
 Ընդ Քեզ և զօրք վերինք հոսին,
 Մինչ զի թափուր մընայ երկին:
 Հրեշտակք յառաջ ընթանայցեն,
 Հրեշտակապետք պարունակին,
 Սուրբ Զօրութեանցըն դաս կարգին
 Եւ Պետութեանցըն գումարին,
 Իշխանութիւնքըն զարհուրին
 Եւ Տէրութիւնքըն սարսափին,
 Սերովբէքըն թևասքօղին
 Եւ ի խոնարհ ըզդէմս ունին,

ՄԱՏ. Գ, 16-17

ՄԱՏ. ԺԷ, 5

Այլ նըմանվեն հրեշտակներին,
 Նըման կանխասաց Քո բանին,
 Եվ երբ նըշան տաս սուրբ խաչի,
 Այն փայլակի պես կըվառվի,
 Արևելքից կըճառագի,
 Չորս անկյունով կըտարածվի,
 Լույսն արևի կընվաղի,
 Լույսը լուսնի կըխավարի,
 Կընկենն աստղերը երկընքի,
 Ջորությունները կըշարժվեն,
 Հրեական ազգը կըլացի,
 Տեսնելով. թե ում խոցեցին,
 Մահմեդականք կանհետանան,
 Զի անարգին խաչի նըշանն,
 Պաշտողները Քեզ կըպանծան,
 Խաչակիցներդ կուրախանան,
 Մեղավորները կըխընդրեն,
 Որ ծուլությամբ են կյանքն ապրել,
 Նախապես յուզը պատրաստած
 Լապտերները սուրբ կույսերի
 Կըշողշողան ու կըվառվեն,
 Հիմարներինը կըհանգչեն,
 Որ ուշացան յուզը գընել,
 Երբոր Հայրըդ և Սուրբ Հոգին
 Քեզ հետ հակվեն դեպի երկիր,
 Հանց տեսիլքում Դանիելի՝
 Հինավուրցի և միշտ էի:
 Էակները կարժանանան
 Այնժամ տեսլին եռյակ Անձի,
 Վըկայելով Քեզ, Միածին,
 Հորդանանում, Թաբոր լեռին:
 Քեզ հետ կըգա զորքը վերին,
 Դատարկ թողած տունն երկընքի:
 Նախ կընթանան հըրեշտակներ,
 Պարունակի հրեշտակապետներ,
 Ապա սուրբ դասը Ջորությանց
 Դասին գումարված Պետությանց,
 Իշխանությունները կապշեն,
 Տերությունները կըսարսեն,
 Սերովբեներ, Քերովբեներ
 Իրենց կարգով ու թևերով

Եւ Քերովբէք աթոռ կարգին,
 Զի զթագաւորդ ընդունիցին:
 Իսկ թագաւորդ ի մեծ բեմբին
 Նըստիս յաթոռ դատարանին,
 Զի Հայր չդատե զոք երկրածին,
 Այլ Քեզ միայն ետ, Միածին,
 Հովուիդ հանդէպ գան ժողովին
 Հօտից նըման ազգք երկրածին:
 Օղիքն յաջեայ դասըս կարգին,
 Ուլքն ի ձախմէ Քումմէ դասին,
 Անդ թագաւորք ոչ երևին
 Եւ ոչ իշխանըք պատուեսցին,
 Ոչ մեծամիտք հըպարտասցին
 Եւ ոչ հըզօրըք բարձրասցին,
 Զի միայնակ միայն լինին
 Առանց զօրու, զոր ոչ տեսին
 Եւ ճանաչեն թէ ստուեր էին:
 Աղքատք հոգւով թագաւորեն
 Եւ բարեգործըք մեծասցին,
 Քաղցեալք կենաց հացիւ լցցին
 Եւ մեծատունք ունայնասցին,
 Լեզուք ճարտարք անդ համրասցին
 Եւ հայիոյիչքըն կարկեսցին,
 Զի ոչ ունին պատասխանին
 Տալ Քում արդար դատաստանին:
 Անդ կարկամիցըն ձեռք կապին,
 Որ ի յաղքատս ոչ արձակին,
 Ի Քէն լըսեն ըզսոսկալին.
 Ի հո՛ւրն երթայք յաւիտենին:
 Անդ զըրկողաց կըշիռք դընին,
 Որչափ զըրկեացըն պահանջին
 Եւ ի գողոց գողանք խընդրին,
 Դառնալ ի Տէրն ուստի առին:
 Եւ զի թափուր և մերկ լինին,
 Հատուցանել ոչ ունիցին,
 Զգործըս բարեաց փոխան առնուն,
 Թէ ոչ ըզշնորիս աւազանին:
 Անդ և սպաննողքըն պատժեսցին
 Անպարտ արեանցըն, զոր հեղին,
 Եւ բորբոքեալքն ի բոց ախտին,
 Պողնիկքն անշէջ հըրով տանջին:

Կըծածկեն դեմքն իրենց խոնարհ,
 Որ ընդունեն թագավորիդ:
 Իսկ թագավորըդ մեծ բեմին
 Կելնի գահը իր ատյանի,
 Երկրածնին Հայրը չի դատում,
 Այլ, Միածին, Դու, միայն Դու
 Կըտաս հովվի խրատ ժողովին,
 Խառն ազգերին, ինչպես հոտին:
 Որ գառները աջում լինեն,
 Իսկ ուլերը ձախում դասվեն,
 Որ չերևան արքաները
 Եվ չըպատվեն իշխանները,
 Չըհոխորտան գոռոզները,
 Չըպարծենան հըզորները,
 Որ միայնակ ու դատարկ գան
 Առանց զորքի, ահա այնժամ
 Ըստվեր լինելը կիմանան,
 Աղքատն հոգով՝ կարքայանա,
 Բարեգործը կըմեծանա,
 Քաղցածը հաց կառնի կենաց,
 Մեծատունը կունայնանա,
 Ճարտար լեզուն կըհամրանա,
 Հայհոյողները կըլըռեն,
 Ջի պատրաստ չեն պատասխանի
 Կանգնել արդար դատաստանի,
 Կըկապվի ձեռքը գծուծների,
 Որ կապեցին աղքատներին,
 Կըլըսեն Քո խոսքը սաստող՝
 Գընացե՛ք հուրը հավերժող:
 Ջըրկողներին կըտա դատի,
 Ջըրկանքի չափը կըպահանջի,
 Գողից գողոնը ետ կառնի,
 Տիրոջը կըվերադարձնի,
 Իսկ ով մերկ ու դատարկ լինի,
 Ոչինչ, ոչինչ չի հատուցի,
 Բարի գործերն են հատուցվում
 Ավազանի շընորհներով:
 Սպանողներն անդ կըպատըժվեն
 Ջուր թափած արյան փոխարեն,
 Եվ բորբոքված բոգերն ախտով
 Պիտի տանջվեն անշեշ հըրով,

Անդ ամենայն գաղտնիք յայտնին,
 Զոր ի ծածուկ աստ գործեցին
 Քո առաջի և Հօր Քոյին
 Եւ հրեշտակաց ամենայնին:
 Միայն որք աստ խոստովանին,
 Լինին ծածկեալք և ոչ յիշին
 Եւ որ զամօթ կըրեն առ մին,
 Ո՛չ պատկառին յայնմ ատենին:
 Որք ի մարմին սերմանեցին,
 Հընձեն զորոմըն հրոյ լուցկին:
 Եւ ոյք յոգիս պըտղաբերին,
 Առնուն զորայն ատորք հասկին,
 Որք յերգարանս գինեաւ լըկտին
 Եւ պագշոտեալ ծաղու լըցցին,
 Լան և ողբան ի գեհենին
 Եւ ատամունքըն կափկափին:
 Որք զորովայնըն պաշտեցին
 Եւ զամօթոյսըն պատուեցին,
 Յանմահական հացէդ սովին
 Զգենուն զամօթն յաւիտենին:
 Որոց պըղծեալ են անկողինք
 Եւ պագշոտեալ առ ցանկալին,
 Ի կայծականց վերայ նիրհին,
 Անքուն որդանցըն կեր լինի:
 Որք ի կըշիռ տուրևառին
 Վաճառականքըն խաբեցին,
 Յարդարամէտ Քո կըշըռին
 Բազմապատիկ պահանջեսցին:
 Որք յաշխարհի գործ արուեստին,
 Առ ի յոսկոյ՝ կամ յարծաթին
 Եւ կամ յայլ ինչ նիւթեղինին
 Զտեարըս նիւթոցըն նենգեցին,
 Հատուցանեն անդէն նոցին
 Ի Քո արդար դատաստանին,
 Ո՛չ թե ըզնիւթըն, զոր առին,
 Այլ թէ զբարիս, աստ գործեցին:
 Որք դատաւորք են երկրային
 Եւ ոչ զաղքատս ուղիղ դատին,
 Ի յանաչառ Քո ատենին
 Յանդիմանեալըք կըշտամբին:

Ամեն գաղտնիք կը հայտնըվի,
 Որ պահվել է երկրում գաղտնի,
 Քո առաջ, Տեր, նաև Քո Հոր,
 Հրեշտակների առաջ բոլոր:
 Լոկ ով այստեղ խոստովանի,
 Կը ծածկվի մեղքն ու չի հիշվի,
 Ով ամոթով է մընացել,
 Այն ատյանում չի պատկառի,
 Ովքեր մարմին սերմանեցին,
 Կը հընձեն հուրը բոցերի:
 Պըտղաբերեց ով որ հոգով,
 Կառնի խըրձեր առատ հասկով,
 Ով շըփացավ պանդոկներում,
 Լըկտի աջ ու ձախ էր ծաղրում,
 Կողբա, կըլացի գեհենում,
 Կը կափկափի ատամներով,
 Ովքեր ստամոքսը պաշտեցին,
 Խայտառակ բաներ արեցին,
 Անմահական հացն ուզեցին,
 Կառնեն ամոթն հավիտենի:
 Ովքեր պըղծել են անկողին
 Եվ պագշոտել առ ցանկալին,
 Կնիրհեն վըրան կայծակների,
 Կեր կըլինեն ժիր որդերի:
 Ովքեր առևտրում կը շոռելիս
 Խաբեցին բան վաճառելիս,
 Արդարամետ Քո կը շեռքին
 Բազմապատիկ կը պահանջվի:
 Ովքեր աշխարհիկ արիեստում,
 Արծաթի կամ ոսկու գործում
 Եվ կամ ուրիշ այլ նյութերում
 Տիրոջ նյութերն են խարդախել,
 Այնտեղ պիտի տան հատուցում
 Հենց Քո արդար դատաստանում,
 Ոչ թե շահած նյութի համար,
 Այլ բարիքի այստեղ գործած:
 Ով դատավոր է աստ եղել,
 Աղքատներին ճիշտ չի դատել,
 Քո ատյանին ճիշտ, անաչառ
 Կը կը շտամբվի հանդիմանված:

Որք տերութիւն յաշխարհ ունին,
 Իշխան բազմաց կամ նըւագին,
 Եւ դառնագոյն սրտիւք լինին
 Առ հնազանդեալըս հրամանին:
 Քո քաղցրութիւնդ ամենսին
 Ի դառնութիւն փոխի նոցին
 Ի երեսաց Քոց որոշին
 Եւ ի յանել բանտ արկանին:
 Որք ընդ փոքու ինչ պատճառին
 Հատին զանդամ Քո ստեղծուածին
 Եւ կամ սպանին բոլորովին,
 Ջոր ո՛չ Օրէնք Քո դատեցին,
 Պահանջեսցես զարիւն նոցին
 Եւ ըզհատեալ մասն անդամին:
 Եւ իբրև ո՛չ տալ ունիցին,
 Մատնես ի մահ յաւիտենին:
 Որք նենգաւորք միմեանց լինին,
 Դաւաճանեն զանմեղ հոգին,
 Գաղտնիք նոցա յանդիմանին
 Եւ ըստ չարեացըն տուժեսցին:
 Որք ոխակալ են ի սըրտին
 Եւ ո՛չ թողուն յանցաւորին,
 Յայնժամ ի Քէն ոչ ընկալցին
 Ըզթողութիւն իւրանց պարտին:
 Որոց իժից թունօք լեզուին
 Հայհոյութեամբ առ Քեզ խօսին
 Եւ որք յերդմունըս յանդըգնին,
 Եւ ի յիշոցըս զազրալին,
 Լեզուք նոցա հրով տոչորին
 Եւ ի գեհեանըն պապակին:
 Քանզի համար տալ խընդրեսցին
 Դատարկ բանից ըստ հրամանին:
 Որք բամբասանս ընդ նախանձին
 Յօդեն ստութեամբ առ ընկերին
 Ըզչափ մեղացն՝ որով ստեցին,
 Յանձինս իւրանց ընդունիցին:
 Որք, որպէս ես, այժմ երանին
 Եւ չարք եղեալ՝ բարիք կոչին,
 Տիեզերաց ծանակ լինին
 Մինչ մերկանայ մարդըն ներքին:

ՄԱՏ. ԺԲ, 36

Ովքեր տերն են այս աշխարհի,
 Իշխան ընչի կամ շատերի,
 Կըլինեն սըրտով դառնագույն,
 Հըրամանիդ դարձած հըլու,
 Քո քաղցրությամբ ամենևին
 Նրանց դառը վերջը չի փոխվի,
 Հայացքիդ տակ պիտի ջոկվեն
 Նըրանք և բանտ անել ընկնեն:
 Ովքեր պատճառով մի չընչին
 Կըտրին անդամը ստեղծածիդ
 Կամ սպանեցին ինչ-որ մեկին,
 Չպատժեցին Քո օրենքով,
 Կուզես արյունը Դու նըրանց
 Եվ անդամի մասը հատված,
 Եվ եթե տալ չըկարենան՝
 Մահին կըմատնես հավիտյան.
 Ովքեր միմյանց հանդեպ նենգեն,
 Անմեղ հոգուն դավաճանեն,
 Նըրանց գաղտնիքը կըբացվի
 Եվ կըտուժեն ըստ չարիքի:
 Ովքեր ոխ են պահում սըրտում
 Եվ չեն ներում հանցավորին,
 Այնժամ Քեզնից չեն ընկալի
 Թողությունը իրենց պարտքի:
 Իսկ ով թունոտ լեզվով օձի
 Հայհոյությամբ Քո դեմ խոսի
 Եվ խոսքերում իր հանդըգնի
 Տալ հիշոցներ գարիուրելի,
 Նըրա լեզուն հուրը կայրի
 Եվ գեհենում կըպապակի,
 Քանզի պետք է տա պատասխան,
 Ինչպես ասում է պատվիրանն:
 Ով նախանձի բամբասանքով
 Ընկերոջն է կապում սըտով,
 Մեղքի չափով իր սըտերի
 Հատուցումը իր կընդունի:
 Ինձպեսն այժմ երանելի,
 Որ չար եղավ, կոչվեց բարի,
 Տիեզերքից կըծանակվի,
 Մինչ մերկանա մարդը ներքին:

Դարձեալ որք ինձ համեմատին
 Եւ կոյր աչօք լոյս անուանին,
 Մինչ խաւարին գործքըն յայտնին
 Ի կոչողացըն նախատին:
 Որք յերկիւղէ ինչ մարդկային
 Կամ ընդ փառաց անցաւորին
 Զառ Քեզ հաւատ յոր մըկըրտին
 Փոխանակեն ընդ խաւարին,
 Հօր առաջի և հրեշտակաց
 Յուրաստ լինիս վասըն նոցին,
 Յանհաւատին դասըն կարգին,
 Որոց անշէջ հուրն է բաժին:
 Որք ի խորհուրդ Քո երկնային
 Մեռեալ մեղօք հոգւով մերձին,
 Ընդ աստուածասպանսըն կարգեսցին
 Կայիափայ և Աննային:
 Եւ ամենայն որք յայնմ աւուր
 Անապաշխար մեղօք լինին,
 Իւրաքանչիւր ոք զարժանին
 Առցեն ի Քէն չափով յանձին:
 Նա և բարւոյն կողման մասին
 Պարգևք բարեաց ի քէն տացին
 Ըստ հաւատոցն և ըստ գործոց
 Եւ ըստ շնորհացն աւագանին:
 Նախ առաքեալքըն Քո դասին
 Յերկոտասան աթոռ նըստին,
 Զերկոստան ազգըն դատին
 Մեղուցելոյ Իսրայէլին:
 Անդ մարգարեքըն յարդարին
 Երամ երամ դասաւորին,
 Որք զայնմ աւուր մեզ պատմեցին
 Յառաջագոյն, զոր ինչ լինին:
 Անդ նախաստեղծքըն հիասցին
 Եւ նահապետքն ըսքանչասցին,
 Զայնքան տեսեալ ազգ մարդկային,
 Որ ի յինքեանց յառաջ եկին:
 Անդ և հովիւքըն քաջ պարծին
 Եւ զբրաբիոնն ընդունիցին,
 Իսկ հեղգացեալքըն տուժեսցին,
 Որք ի գայլոցն ոչ պահեցին:

Նորից, ով հետս համեմատվի
Եվ կույր աչքով լույս համարվի,
Մինչդեռ գործերն են խավարի,
Կանչողներից կընախատվի:
Ով երկյուղից սոսկ մարդկային
Կամ էլ փառքով անցավորի
Մըկըրտությամբ հավատը Քո
Փոխանակում են խավարով
Հոր առաջ և հըրեշտակաց,
Քեզ ուրանում վասըն դըրանց,
Անհավատների դաս կընկնեն,
Որոնց անշեջ հուրն է բաժին:
Ով խորհըրդին Քո երկնային
Մեղքով մեռած հոգով դիպչի,
Կարգ կանցնի Աստվածասպանի՝
Կայիափայի և Աննայի:
Ամեն մարդ, ով օրն այն վերջին
Չապաշխարված մեղքով ելնի,
Յուրաքանչյուր ոք արժանին
Քեզ կտա չափով իր անձի:
Նաև բանի համար բարի
Քեզնից պարգև կըհանձնըվի
Ըստ հավատի, ըստ գործերի,
Ավագանի շընորհների:
Թույլ կտաս նախ առաքյալներին
Որ բազմեն տասներկու գահին,
Տասներկու ազգն Իսրայելի
Իր մեղքերով պիտի դատվի:
Մարգարեներն այնտեղ արդար
Կըգումարվեն երամ-երամ,
Որ օրերում այն պատմեցին
Ինչ որ հետո պիտի լինի,
Նախաստեղծները կըհիանան,
Նահապետները կըսքանչանան,
Տեսնելով ցեղը մարդկային,
Որ իրենցից առաջացան,
Հովիվներն անդ քաջ կըպանծան,
Իրենց պըսակը կըստանան,
Իսկ ծուլերը պիտի տուժեն,
Որ գայլերից չըպահվեցին:

Անդ մարտիրոսքըն պըսակին,
 Որք և մարտեան՝ ըստ Օրինին,
 Կոյսքըն մաքուր թագիւ պըճնին,
 Որք փեսայիդ ըսպասեցին,
 Արեգական նըման ծագին,
 Փայլեն հանգոյն Արուսեկին,
 Պէսպէս փառօք զանազանին
 Ըստ աստեղացն, որ ի յերկին:
 Իւրաքանչիւր ոք զարժանին
 Առցեն ի Քեն, զոր գործեցին,
 Ամուսնացեալքն՝ ըստ Օրինին
 Եւ ճըզնաւորք, որք առանձին,
 Եւ ամենայն ոք ըստ կարգին
 Զիւրոյ անձին գործեալ բարին
 Քեզ ընծայեն իբր ըզծադիկ
 Ի հոտ անոյշ և երկնային
 Ոմըն զաղօթըս սուրբ սըրտին
 Եւ զարտասուսն, որ միշտ հեղին,
 Այլ ոմն ըզսէրն աստուածային
 Եւ որ յեղբարսն է ըստ անձին,
 Ոմն ըզհըսկումըն գիշերին
 Եւ ըզկանխումն առաւօտին:
 Ոմն զպահոցըն պընդութիւն
 Ըզկերակրին և ըզլեզուին,
 Ոմըն զառատ տուրս աղքատին,
 Զոր ընդունիս ձեռամբ նորին,
 Ոմն ըզբաժակըն ցուրտ ջրին,
 Զոր ասացեր, թէ չկորընչին:
 Ոմն ըզխընդալն ընդ խընդալին
 Եւ զարտասուելն ընդ արտասուին,
 Այլ ոմն ըզտեսըն հիւանդին
 Եւ զհետևումն, որ ի բանտին:
 Մինն ըզծածկոյթ լինիլ մերկին
 Եւ զհովանի յարկ տընանկին,
 Այլ ոմն ըզհայր լինել որբոց
 Եւ խնամ ածել զըթով զայրին:
 Ոմանք զյաղթելըն խորհըրդին,
 Այնմ որ շարժեն ըզբոց ախտին,
 Այլք ըզփակելն զգայարանին,
 Ըզպատուհանսն ընդդէմ չարին:

ՄԱՏ. Ժ, 42

Անդ Օրենքի համար կըռված
Վըկաները կըպըսակվեն,
Իսկ կույսերը պերճ թագ կառնեն,
Փեսայիդ են քանզի սպասել,
Արեգակի պես կըծագեն,
Արուսյակի պես կըփայլեն,
Պեսպես փառքով կըտարբերվեն,
Ինչպես աստղերը երկընքի:
Ամեն մեկը քեզնից կառնի
Հատուցումն իր կատարածի,
Ամուսնացածն՝ ըստ Օրենքի,
Եվ ճըգնավորը իր չափի,
Եվ ամենայն ոք ըստ կարգի
Իր անձի կատարած բարին
Քեզ կընծայի իբրև ծաղիկ
Հոտով անուշ և երկնային,
Մեկն աղոթքը իր սուրբ սըրտի,
Եվ հեղումն իր արտասուքի,
Մըյուսը սերն աստվածային
Եղբոր հանդեպ իր մարմնի,
Մեկն արթնությունը գիշերվա
Եվ կանխումը առավոտվա,
Մեկն ամրությունը իր պահքի,
Չափը կերակրի և լեզվի,
Մյուսն առատ տուրքն աղքատին,
Որ կըտեսնես նրա ձեռքին,
Մեկը բաժակը պաղ ջրի,
Որ ասացիր, թե չի կորի,
Մեկն իր խինդը ուրախության
Եվ արտասուքը տըրտմության,
Մըյուսը այցը հիվանդին
Եվ խընամքը ներսում բանտի,
Մեկը հագուստ տալը մերկին
Եվ հովանի հարկ՝ տընանկին,
Մեկն հայրությունը որբերի
Եվ գըթությունը առ այրին,
Ոմանք հաղթելը խորհըրդին,
Որ շարժում է բոցը ախտի,
Մեկն էլ փակելն ընդդեմ չարի
Պատուհանն իր զգայարանի,

Ոմն ըզպարկեշտ ամուսնութիւն,
 Միւսն զամբիծ ըզկոյս հոգին,
 Ոմըն զարիւնըն պանծալի
 Եւ զչարչարանսն, որ ի մարմին:
 Մինն ըզներող լինել սըրտին
 Ի բարկութեան ժամանակին
 Եւ թըշնամոյն առնել բարին
 Վասըն սըրբոյ Քոյ հրամանին:
 Բայց ես, թափուրս յամենայնին
 Մեծամեծաց և նըւագին,
 Ջինչ տաց յայնժամ Քեզ ընդ բազմին
 Բարեաց աղքատս ամեննին:
 Ջի յայսցանէ, զոր ասացի,
 Ջոր յընտրելոց Քեզ ընծային,
 Չունիմ մի մասն ի բոլորին,
 Այլ եմ ունակ հակառակին:
 Վասն այնորիկ նոցա տացին
 Վարձս ըստ գործոց զանազանին,
 Եւ ես զըրկեալ ամեննին
 Յառատաձիր Քո պարգևին:
 Արդ ի յաղերս բանիւ խօսիմ՝
 Կամեցողիդ բարեաց վասն իմ,
 Ջիս փոփոխեա այժմ ի բարին,
 Ջի մի անփոխ մատնիմ տուծին,
 Աղաչանօք ընտրեալ հօտին,
 Որք յաջակողմըն Քո դասին:
 Ի յԱբելէ սրբոյ նախկին
 Մինչ ի յարդար մարդըն վերջին,
 Նահապետաց՝ մարգարէից
 Նախ քան զՕրէնսն և յՕրինին,
 Առաքելոց Նորոյ կտակին
 Եւ ոյք նոքօք հաւատացին,
 Ի յարձակել մահու զհոգիս
 Եւ ի կապել Քո վերըստին:
 Ողորմեսցիս ինձ յերկոսին,
 Ջի քաղցրագույն երևեսցին
 Եւ լըսեցո՛, Տէր, ընդ նոսին
 Ջերանաւէտ բարբառ Քոյին.

Մեկը՝ պարկեշտ ամուսնությունն,
 Իսկ մյուսն՝ անբիծ ու կույս հոգին,
 Մեկն էլ արյունն իր պանծալի,
 Չարչարանքները մարմնի,
 Մեկը ներող լինելն հոգու
 Պահին բարկության, զայրույթի
 Եվ լավությունն՝ իր թըշնամուն
 Հանուն Քո սուրբ հըրամանի:
 Բայց ես՝ թափուր այդ ամենից,
 Թե մեծերից և թե փոքրից,
 Ինչ տամ ես շատ շատերի պես,
 Որ բարուց զուրկ էի այսպես,
 Զի այսքանից, որ ասացի,
 Մի բան չունեմ՝ Քեզ պատշաճի,
 Մասն իսկ չունեմ այդ ամենից,
 Այլ ունակ եմ միայն վատի:
 Եվ կըտըրվի նըրանց միայն
 Ըստ գործերի վարձ զանազան:
 Եվ ես զըրկված ամեն ինչից,
 Առատաձիր Քո պարգևից,
 Խոսում եմ արդ աղերսագին
 Կամեցողիդ բարու վասն իմ:
 Դու ինձ շարժիր դեպի բարին,
 Որ չըմատնըվեմ Քո պատժին,
 Աղաչանքով ընտրած հոտի,
 Որոնք դասն են Քո աջ կողմի,
 Սկսած առաջին սուրբ Աբելից
 Մինչև արդար մարդը վերջին,
 Նահապետներից, որ Նախքան
 Օրենքները աշխարհ եկան,
 Մարգարեներից, որ հետո
 Շարժվում էին Քո Օրենքով,
 Նաև Նոր կտակարանի
 Առաքյալներից և բոլորից,
 Ովքեր Նըրան հավատացին,
 Մահից հոգիս արձակելիս,
 Հետո մարմնի հետ կապելիս,
 Ինձ ողորմիր, Տեր, երկուսում,
 Որ քաղցրագույն տեսք ունենան,

Եկայք օրհնեալք Հօր իմ վերին,
 Ժառանգեցէք զանճառ բարին:
 Եւ ոչ միայն իմումս անձին,
 Այլև իմոցն այս եղիցին,
 Նախնի ծնողաց հարցն առաջին,
 Այժմու եղբարցս և ոյք լինին,
 Եւ որք բարի մասն ինձ ցուցին
 Կամ անարգիս պատիւ եղին:
 Հատո՛ն նոցա զպարտըս վարձին,
 Իբր արժանւոյ թէ արարին:
 Նա՛՝ ոչ միայն որք սիրեցին,
 Այլ ողորմեա՛ և ատողին
 Եւ թըշնամեացն իմումս անձին
 Թողցես զյանցանս առ իս պարտին,
 Հանուրց ծնելոց աւագանին,
 Որք այժմ ի Քեզ հաւատացին,
 Անծանօթից և ծանօթին
 Ողորմեսցիս յայնմ ատենին:
 Եւ ինձ շնորհեա՛, Տէր, ընդ նոսին
 Յօթևանաց Հօր Քո վերին:
 Թէպէտ և ոչ առ առաջինն,
 Այլ հուսկ յետոյ, վերջնոցն յետին:
 Եւ որք ի բանս աստուածային,
 Զոր շնորհեցեր իմումս անձին,
 Ի յընթեռնուլն աշխատեցին
 Եւ յաղօթելըն տաժանին:
 Շնորհեա՛ նոցա զաղօթելին,
 Հատո՛ն ըզվարձս աշխատողին,
 Լոյս տուր աչաց, որք նայեցին,
 Մաքրեա՛ զլեզուսն, որք վերժանին,
 Նա և ձեռամբ մակագրողին
 Եւ ուղղապէս փոխարկողին,
 Այլ և գոյիւք ըստացողին
 Մասունք բարեաց ի Քէն տացին:
 Եւ աննախանձ փափագողին
 Եւ ջերմեռանդ ընթերցողին,
 Եւս ի բերան զբանս առողին
 Լըցցես սովաւ զիղձըս սըրտին:

Եվ լըսեցրու նըրանց հետ Դու
 Երանավետ բարբառը Քո,
 Եկայք օրհնեալք Հօր իմ վերին,
 Ժառանգեցեք անճառ բարին,
 Եվ ոչ միայն լոկ իմ անձին,
 Այլև նրանց՝ իմիններին,
 Նախ հայրերին իմ առաջին,
 Եղբայրներիս, ապրողներին,
 Որ բարին ինձ ցույց տըվեցին
 Եվ պատիվ՝ ինձ պես անարգին:
 Հատուցիր պարտքը նրանց վարձի
 Ըստ իրենց արժանիքների,
 Նըրանց հետ, որ ինձ սիրեցին,
 Ողորմիր և ատողներին,
 Թըշնամիներին իմ անձի,
 Թողնես հանցանքը իմ պարտքի,
 Ավագանով ծընվածներին,
 Որ այժմ Քեզ հավատացին,
 Անծանոթին, թե ծանոթին,
 Ողորմիր Դու այն ատյանին,
 Եվ նըրանց հետ, Տեր, շընորհիր
 Օթևաններն Հորըդ վերին,
 Ոչ օթևանը առաջին,
 Այլ հետինը վերջիններից:
 Եվ ովքեր խոսքն աստվածային,
 Որ շընորհել ես իմ անձին,
 Պիտի կարդալ կարողանան
 Եվ դըժվար աղոթքում մընան,
 Շնորհիր նըրանց աղոթելին,
 Հատուցիր վարձն աշխատողի,
 Աչքերին լույս տուր նայողի,
 Մաքրիր լեզուն, որ վերծանի,
 Նաև ձեռքով արտագրողին,
 Խըմբագրողին, սըրբագրողին,
 Այլև կյանքում ստացողին
 Մասը բարու Քո պարգևի
 Եվ աննախանձ փափագողին
 Եվ ջերմեռանդ ընթերցողին,
 Նաև անգիր սովորողին,
 Սրանով լըցրու իդձը սըրտիս:

Այլ թէ և յախտ ոք շարժեսցին
 Պարսաւադէտ բանիս լինին,
 Որք ոչ յինէն յառաջ եկին,
 Այլ յաննախանձ Քո պարգևին:
 Մի համարիր մեղըս նոցին,
 Այլ մաքրեսցես զախտըս սըրտին՝
 Քաջ իմանալ զիմաստ բանին,
 Որ ամբարեալ կան ի սոսին:
 Եւ որք ինն և կամ յետ իմ,
 Այսու բանիւ Քեզ պաղատին,
 Համարեսցիս միշտ ընդ նոսին
 Զիս ըզներսէս մաղթել սովին:
 Եւ առ հոգիս իմ յաւանդին
 Եւ ի մարմինս ի տապաւնին,
 Բարեաց ազդումն ի Քէն լիցին
 Եւ ցընծացեալըք կայտոնեսցին
 Եւ մանաւանդ զիս յիշողին
 Եւ թողութիւն ինձ խրնդրողին
 Բարեբարոյ ընթերցողին
 Զմիտըս բանիցըն քըննողին
 Ողորմութեանց պարգևք տացին
 Յառատաբուղիս բարեաց Քոյին,
 Եւ հաւասար զամենեսին,
 Տէր իմ, յիշե՛ա յօրըն վերջին
 Եւ Քեզ ընդ Հօր Քում, Անծրսին,
 Անեղ, աներբ, իսկականին
 Եւ ընդ Հոգւոյդ Քում էակցին
 Անճառ բըղխմանըն հայրենին
 Միոյ բնութեանդ աստուածային
 Մի տէրութեանդ և միշտ էին,
 Գերակատար երիցդ անձին
 Կատարողի արարածին,
 Փառք և պատիւ և զօրութիւն
 Եւ բարձրագոյն իշխանութիւն,
 Յանցեալն, յայժմոյս, յապագային
 Եւ անըսպառ յաւիտենին:

Իսկ թե մեկը ախտով շարժվի
 Եվ խոսքերը իմ պարսավի,
 Որ ինձանից չեն դուրս եկել,
 Դու ես աննախանձ շընորհել,
 Մի համարի՛ր դըրանք մեղքից,
 Այլ մաքրի՛ր ախտերը սըրտից,
 Թող ճանաչեն իմաստը բանի,
 Որ ամբարված է սըրանում,
 Եվ որ ինձ հետ են կամ հետո,
 Այս բանով են Քեզ պաղատում,
 Համարի՛ր ինձ միշտ նըրանց հետ,
 Որ Ներսեսին սրանով հիշեն
 Եվ իմ հոգուն, որ կավանդեմ,
 Եվ մարմընիս՝ տապանի մեջ:
 Ուժը բարու Քեզնից է, Տեր,
 Ցընծացողները կըբերկրեն:
 Եվ մանավանդ ինձ հիշողին
 Եվ թողություն ինձ խընդրողին,
 Բարյացակամ ընթերցողին,
 Խոսքերիս միտքը ջըննողին,
 Ողորմության պարգև տըրվի
 Առատաբուխ Քո բարիքից
 Եվ հավասար թող ամենքին
 Տերն իմ հիշի օրը վերջին,
 Եվ Քեզ հետ Քո Հայրը, անծին,
 Անեղ, աներբ և իսկական,
 Եվ Հոգին, Տեր, Քո խոսակից,
 Անճառ բըխումը հայրական,
 Մի բընություն աստվածային,
 Մի տերություն, միշտ էական,
 Գերակատար եռյակ անձով
 Արարածներին ըստեղծող
 Փառք և պատիվ և զորություն
 Եվ բարձրագույն իշխանություն,
 Անցյալում, այժմ, ապագայում
 Եվ անըսպառ հավիտյանում:

ՅԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆ ՄԱՂԹԱՆԱՑ ԲԱՆԻՑՍ ՆԵՐՍԷՍԻ

551 + 601 = 1152

ՔԵՐԹՎԱԾԻ ԳՐՄԱՆ

ՏԱՐԵԹՐՎԸ

Ի վեց հարիւր Հայոց թուական
Եւ առաջին սկըսեալ նոր ամ,
Բանըս գրեցաւ աղօթական
Երկհազարեան տամբ յանկական:
Սկիզբն ի հօրէն մեր նախնական
Մինչ ի վերջին դարուս վախճան
Ըզբան և զգործ համանգամայն
Առ իս փոխեալ դիմառական,
Արթուն հոգւոց խրախճանական
Ի բանս և յիրըս զանազան:
Ընդ Աստուծոյ դէմ յանդիման,
Խօսակցելով անձն անարժան:
Քանզի սիրոյն արարչական,
Որ սերմանեալ ի մեզ բնական,
Սա զարթուցիչ ներբուսական,
Հանող յաճումն արդիւնական,
Զհոգին մըթին նըսեմական,
Զզանգեալն ի հողս այս նիւթական:
Սա փոփոխէ լոյս պարզական
Խառնէ ի գունդն անմարմնական:
Զմիտս անմաքուրս աշխարհական,
Որ ըստ ծովու ալեաց ծըփման,
Սա վերբերէ հրոյ նըման,
Որպէս բնութիւնն է վերնական:
Զանձն ըզգածեալ և հոգեկան
Ի պատճառէ ինչ տըրտմական,
Սա ներգործէ ուրախական
Ի թախծութեանցըն հիւթական:
Եւ որք արբեալ են թըմբրական,
Ըմպողք գինւոյն յիմարական,
Սովաւ զարթնուն և զգաստանան,
Թէ ընթեռնուն մըտառական:

ՀԻՇԱՏԱԿԱՐԱՆ ՆԵՐՍԵՍԻ ՄԱՂԹԱՆՁՆԵՐԻ ԽՈՍՔԻ

Վեց հարյուր հայոց թըվական
Եվ առաջին ըսկըսվող ամ,
Երբ գըրվեց բանս աղոթական
Երկու հազար տուն հանգական,
Նախ հոր մասին մեր նախնական՝
Մինչև վերջին դարի վախճան,
Եվ բան, և գործ ընդհանրական
Իմ անունից դիմառնական,
Արթուն հոգուն ուրախության
Խոսքն ու դեպքերը զանազան:
Աստըծու հետ դեմ հանդիման
Խոսեցրի անձըս անարժան,
Քանզի սերը արարչական,
Որ սերմանվեց մեզ բընական
Արթնացնող է ներբուսական
Եվ աճեցնող արդյունական,
Մըթին հոգին նըսեմական՝
Խառնած հողին այս նյութական:
Սա տալիս է լույս պարզական,
Խառնում գընդին անմարմնական:
Միտքն անմաքուր աշխարհական,
Ալիքներում ծովի նըման,
Սա հայտնում է հրի նման՝
Բընությունն ինչ է վերնական:
Անձն զգայական և հոգեկան
Պատճառներից է տըրտմական,
Սա ազդում է ուրախությամբ
Թախծոտ մըտքերին նյութական:
Ովքեր արբել են թըմրությամբ՝
Ընպած գինին հիմարության,
Սա կարթնացնի, կըզգաստացնի,
Եթե կարդան այն լըրջությամբ,

Որք Աստուծոյ տեսոյն բաղձան,
 Գերագունին լուսոյն ցանկան,
 Սորին թևօք վերասլանան,
 Մերձին ի տիպն անտեսական:
 Եւ զփոքրագոյն անձըն մարդկան,
 Որ է պատկեր ծառայական,
 Անտանելոյն և տիրական
 Բնութեանն առնէ սա օթարան:
 Ըզծայրագոյնըն բարձրութեան,
 Որ ի յերկնից երկին բնական,
 Սա վայրբերէ խոնարհական,
 Որք յիւր անուն ժողովեցան:
 Եւ զարարիչըն հանրական,
 Որով բոլոր էակք ստեղծան,
 Սովաւ կոչել որդիք մարդկան,
 Հայր ըստ շնորհի արժանացան:
 Վասն այսորիկ տաժանեցայ
 Գըրել չափով ըզբանս ի սմա,
 Ներսէս եղբայր Գրիգորիսի,
 Հայրապետիս ազգին Հայկայ:
 Այսմ, որ յոքունց գոլ գերակայ,
 Նախ նըստելոց յաթոռ սորա,
 Արեանառու լոյս ծագողին
 Եւ հետևող հոտոց նորա:
 Բայց ես հոգևով գոլ բացակայ,
 Մարմնով չօգտիմ թէ մերձակայ,
 Զի ոչ յիմոցն խրատեցայ
 Եւ ոչ յայլոց, զոր ընթերցայ:
 Արթուն թուէի և թըմբրեցայ
 Եւ իմաստուն, յիմարեցայ:
 Լոյս կարծէի, խաւարեցայ,
 Եւ միջօրեայ, նըսեմացայ,
 Լուսաւորիչ անուանեցայ,
 Բայց մառախուղ մըթին յիս կայ:
 Բըծիշկ այլոց հրաւիրեցայ,
 Բայց ես ախտիւք մեղաց լըցայ,
 Փոխան մեծի ես կոչեցայ,

ԳՐԻԳՈՐԻՍ (ԿԱԹՈ-
 ՂԻԿՈՍ 1133-1166)

ԵՆՈՐՀԱԼԻՆ
 ՍԲ. ԳՐԻԳՈՐԻՍ
 ԼՈՒՍԱՎՈՐԻՉԻ
 ՏՈՀՄԻՑ Է:

Ովքեր Աստծո տեսքն են տեսչում,
 Գերագույն լույսը ցանկանում,
 Սրա թևերով կըսուրան
 Դեպի կերպը անտեսական,
 Եվ փոքրագույն անձը մարդկանց,
 Որ պատկերն է Քո երկրային,
 Անընկալելի, տիրական
 Բընությանն է սա կացարան,
 Որ է ծայրագույն բարձրության
 Երկընթից երկինք բընական,
 Սա կըբերի խոնարհությամբ,
 Որ ժողովվեցին Քո անվամբ:
 Եվ արարիչը բոլորի,
 Որն արարեց էակներին,
 Այս գըրքով վեր պիտի կանչի
 Նըրանց, ով Հորն է արժանի:
 Ահա ինչու չարչարվեցի՝
 Գըրել չափով խոսքն այս գըրքի,
 Ներսես՝ եղբայրըս Գրիգորի,
 Հայկի ազգի հայրապետի,
 Որ շատերից է գերակա,
 Որ նըստեցին գահը նըրա,
 Իբր ազգական լույս ծագողի
 Եվ խընամող նըրա հոտի:
 Բայց ես հոգով եմ բացակա,
 Թեև մարմնով եմ մերձակա,
 Ոչ մերոնցից խըրատվեցի,
 Ոչ ուրիշից, ում կարդացի,
 Իբր արթուն էի, թըմրեցի,
 Եվ իմաստուն՝ հիմարացա,
 Իբր լույս էի, խավարեցի,
 Իբր միջօրե՝ նըսեմացա,
 Լուսավորիչ անվանեցին,
 Բայց մառախուղ մըթում կացա,
 Իբր բըժիշկ հըրավիրվեցի,
 Մեղքի ախտին գերի դարձա,
 Մեծի տեղ ինձ ընդունեցին

Յանգուգական աթոռ նորայ,
 Եւ ի նմանոյն յոյժ հեռացայ,
 Որքան երկին առ ստորակայ,
 Քանզի ճրագի նըմանեցայ,
 Որ տեսողաց ըզլոյսըն տայ:
 Այլ ինքն մըրով տըգեղանայ
 Եւ յիւր լուսոյն չպայծառանայ
 Եւ կամ աչացս, որ ի մեզ կայ,
 Տեսող այլոց գոլ ի բացեայ:
 Բայց ինքն յինքեան անտեսանայ
 Եւ ըզսղալանսն անգիտանայ,
 Եւ կամ քարին այն յեսանայ,
 Որ սուսերաց ըզսուրըն տայ,
 Եւ ինքըն գուռ ոչ սըրանայ,
 Թէ և բազում անգամ ջանայ:
 Սոյնպէս և ես յայս յարակայ
 Զայս մաղթանաց բան խօսեցայ,
 Թէպէտ և ոչ յիս ազդէ սա,
 Սակայն արթնոց մաքրիչ մընայ:
 Եւ մի ի յայս ոք ախտանայ,
 Թէ չափաւոր բանիւ է զա
 Եւ արտաքին կարծի մընայ,
 Որպէս և գերզն Ափրոդիդա:
 Զի եթէ սուտն որ ձեանայ
 Սովաւ այնքան գեղեցկանայ:
 Քանի արդեօք վայելչանայ
 Ճըշմարտութեան բանն որ ի սմա:
 Երգոյն հանգոյն Սողոմովնի,
 Սա, որ երգոց երգ անուանի,
 Որ զփեսային երկնաւորի
 Ըզսէրն առթէ հարսին կուսի,
 Եւ կամ Դաւթեանըն Սաղմոսի,
 Այսահալած մարգարէի,
 Որ յօծմանէ Սամուէլի
 Հոգւովն երգէր ի տասնադի:
 Եւ այլ բազմաց, որ են յայտնի,
 Որք վարեցան չափով բանի,
 Ո՛չ ի յինքեանց, այլ ի Հոգւոյն,

Անգուգական գահին նըրա,
 Եվ նըրանից հույժ հեռացա,
 Որքան երկիրը երկընքից,
 Զի ճըրագի նըմանվեցի,
 Որ տեսնողին լույս է տալիս,
 Ինքը մըրով տըգեղանում,
 Իր լույսով չի պայծառանում,
 Կամ աչքերի, որ մենք ունենք,
 Տեսնող նըրանց, որ այստեղ չեն,
 Բայց ինքն իրեն նա չի տեսնում,
 Սըխալներն իր չի իմանում,
 Կամ էլ քարին այն հեսանի,
 Որին սուսեր պիտի սըրվի,
 Բայց նա չեղավ սըրի նըման,
 Թեև բազում անգամ ջանաց:
 Այդպես և ես այստեղ անվերջ
 Մաղթանքների բան ասացի,
 Թեև դա էլ վըրաս չազդեց,
 Բայց կըմաքրի արթուններին:
 Թող չընդունեն հիվանդագին,
 Թե չափեր են տըրված խոսքին,
 Թե քերթված է սա արտաքին,
 Ինչպես երգն Ափրոդիտեի:
 Զի երբ սուտն է ձև ըստանում,
 Որքան է նա գեղեցկանում,
 Իսկ ինչքան կըվայելչանա
 Ճըմարտությունն, որ ունի սա:
 Հանգով է երգը Սողոմոնի,
 Այն, որ կոչվում է Երգ երգոց,
 Որ երկնավոր այն փեսային
 Կույս հարսի սերն է գովերգում,
 Սաղմոսները կամ էլ Դավթի,
 Այսահալած մարգարեի,
 Որ օծմանը Սամուելի
 Հոգով երգում էր տասնադի:
 Եվ շատ բաներ, որ կան հայտնի,
 Որ ստեղծվեցին չափով բանի,
 Որ իրենցը չէ, այլ՝ Հոգու,

Այն որ շարժէ յորքս կամի:
 Զի մի աղքատ մեծըն կարծի
 Եւ մի առատն ըռիշտ ասի:
 Ըստ այսմ և շնորհն ո՛չ միակի,
 Այլ ի բազումըս բաժանի:
 Ոմանց տայ շնորհ մեկին բանի,
 Զի հանրական լուր օգտեսցի,
 Այլոց իմաստ ծածուկ ճառի,
 Զի զարթուցէ զնիրհեալ հոգի:
 Ոմանց տայ բան, որ ո՛չ չափի,
 Բայց զօրաւոր և ըստ կարգի,
 Այլոց շնորհէ բանըս տաղի,
 Զի և այնու միտքըն բանի:
 Քանզի բնութիւն մեր է յայտնի,
 Արագայագ և ձանձրալի,
 Վասն այսորիկ տայ նա լեզուի
 Զյոգնասեռ ազգըս բանի:
 Ըստ այսմ և ես նըկարեցի
 Զներտաղական բանս ի քարտի,
 Ի զուարճութիւն բանասիրի
 Եւ բարեմիտ ընթերցողի,
 Յորում յիշման զիս արժանի
 Համարեցէք սիրով սըրտի,
 Զի թողութիւն ինձ պարգևի
 Յառատաբաշխ Տեառնէն ձրի:
 Նաև ծնողաց իմոց բարի,
 Որք ի ժողովն են այժմ երկնի,
 Մաղթեմ յիշմամբ աղօթելի
 Յարտասուելոյն ժամանակի,
 Այլ և եղբարցն իմ ըստ կարգի,
 Նախ վեհագոյն տեառնըն մեծի,
 Ապա Վասլին վեհ իշխանի,
 Զօրավարին բարձրագունի
 Եւ ծնեալ նոցունցըն զաւակի
 Եւ բովանդակ ազգատոհմի:
 Յինէն նորոգ բանս այս լիցի
 Պատճառ բնաւից յիշատակի:
 Եւ Մարեմայ ճըզնաւորի,

ՎԱՍԻԼԵՆՈՐԶԱ-
 ԼՈՒ ԱՎԱԳ ԵՐԲԱՅ
 ԲԵՆ Է. ԶՈՐԱՎԱՐԸ
 ՄՅՈՒՄ ԵՐԲԱՅՐԸ

Որ հուզում է, ում ցանկանա,
 Որ աղքատը մեծ չըկարծվի,
 Առատաձեռնը ագահ ասվի,
 Շնորհն այդպես ոչ թե մեկին,
 Այլ բաժանվում է շատերին:
 Ոմանց տրված է ձիրք մեկնելու,
 Որ ամենայն մարդ օգտըվի,
 Ոմանց՝ մութ իմաստ բացելու,
 Արթնացնելով նիրհած հոգին,
 Ոմանք խոսում են ոչ ըստ չափի,
 Բայց զորավոր և ըստ կարգի,
 Մեկն ստանում է շընորիք տաղի,
 Զի այդպես է միտքը գործում,
 Զի բնությունն է մեր հայտնի՝
 Շուտ հագեցող, ձանձրությունով լի,
 Ուստի տալիս է նա լեզվին
 Բազմատեսակ ձևեր բանի:
 Այդպես էլ ես ձև սըլվեցի,
 Ոտանավոր խոսք այս թըղթին,
 Ի զվարճություն բան սիրողի
 Եվ բարեմիտ ընթերցողի,
 Որով հիշման ինձ արժանի
 Համարեցեք սիրով սըրտի,
 Որ թողությունն ինձ ընծայի
 Առատաբաշխ Տերը ձերի,
 Եվ իմ բարի ծընողներին,
 Որ հավաքված են երկընքում,
 Հիշել մաղթում եմ ամենքին
 Լացով ասած աղոթքներում,
 Եղբայրներիս իրենց կարգին,
 Նախ վեհափառ տիրոջը մեծ,
 Ապա Վասիլ մեծ իշխանին,
 Բարձրագույնին՝ Զորավարին
 Եվ զավակին նըրանց ծընած
 Եվ բովանդակ ազգատոհմին,
 Ինձնից նորոգ բանն այս լինի
 Հանուն բոլորի հիշատակի,
 Եվ Մարեմի մեր ճըգնավոր,

Քեռ ըստ մարմնոյ մեր պանծալի
Եւ Վահրամայ իւր զաւակի՝
Հանգուցելոյն առ Քրիստոսի,
Միշտ յիշատակ սա եղիցի
Այժմ և յառուրն ապագայի.
Թողուլ զյանցանսն, որ ի մարմնի
Կարգիլ ի դասըն հրեշտակի,
Նաև հանուրց ամենայնի՝
Մերձակայիցս և ոյք հեռի.
Ոյք հաւատան իմ Յիսուսի.
Տէր համօրէն ողորմեսցի:
Եւ նըմա փառք յեկեղեցի
Ընդ Հօր Հոգւովըն ճըշմարտի
Յաւետ յայժմոյս և միշտ էի
Եւ յաւիտեան յաւիտենի:

Այրունակից քաղցըր քըրոջ,
Եվ Վահրամի՝ իր զավակի,
Հանգած հանուն Քըրիստոսի,
Միշտ հիշատակ սա թող լինի
Այժմ և օրն ապագայի,
Թողնել հանցանքը մարմնի,
Կարգել դասը հըրեշտակի,
Նաև հանուն այն բոլորի,
Որ մերձակա են և հեռու,
Որ հավատան իմ Հիսուսին,
Տերը նըրանց թող ողորմի,
Եվ փնոք նըրան եկեղեցում
Հոր հետ և ճըշմարիտ Հոգու,
Հավերժ այժմ և միշտ Աստծու
Եվ հավիտյանս հավիտենից:

«ԱՊՈԼՈՆ» հրատարակչություն

ՆԵՐՍԵՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

ՀՐԱՌՈՒՄ ՈՐԴԻ

(վիպասանական ողբերգություն)

Խմբագիր՝ ՀԱԿՈԲ ՄՈՎՍԵՍ

Գեղ. խմբագիր՝ ԳՐԻԳՈՐ ԽԱՉԱՏՐՅԱՆ

Տեխ. խմբագիր՝ ՆԵՐՍԵՍ ԱԹԱԲԵԿՅԱՆ

Վերստուգող սրբագրիչ՝ ԱՐԹՈՒՐ ՂԱՐԱԳՅՈՋՅԱՆ

Իջեցված է արտադրության՝ 17.10.91 թ.:

Չափսը՝ 84x108 ¹/₁₆:

Թուղթ՝ տպագր. օֆսեթ: Տառատեսակ՝ «Արարատ»:

Տպագրություն՝ օֆսեթ: Պայմ. 14,0 մամ., տպ.

7 մամ., հրատ. 13,5 մամ.: Տպաքանակ՝ 40062:

Պատվեր 1081: Գինը՝ 7ռ.:

«Գարուն» ամսագրի «Ապոլոն» հրատարակչություն:

Երևան-15, Գրիգոր Լուսավորչի 15:

Շարվածքը կատարվել է ֆոտոշարվածքի արտադրական

կենտրոնում:

Երևան-9, Տերյան-89:

22 Նախաբանների խորհրդին աղբյուր

«Պարբերական» հրատարակչություն:

Երևան, Արշակունյաց պուլտա, 2:

ՀԱՐԳԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ, 1991 ԹՎԱ-
ԿԱՆԻՆ «ԳԱՐՈՒՆ» ԱՄՍԱԳՐԻ
ԳՐԱԴԱՐԱՆԸ ՁԵՋ ԿՆԵՐԿԱՅԱՅ-
ՆԻ ՀԵՏԵՎՅԱԼ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒՆ

ԽՈՐԽԵ ԼՈՒԻՍ ԲՈՐԽԵՍ. «ԵՐԿՈՒ ԱՐՔԱՆԵՐՆ ՈՒ
ԵՐԿՈՒ ԼԱԲԻՐԻՆԹՈՍՆԵՐԸ»

